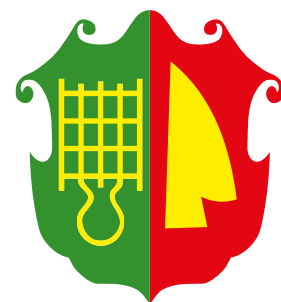

Bořetické LISTY

PROSINEC 2018 • Číslo 3

Vítěz v soutěži městských a vesnických zpravodajů roku 2017

PhDr. Antonín Grůza
Jak začínalo sucho v Bořeticích

P. Tomáš Čaha
Zázraky se přece dějí

Plán akcí na rok 2019

Fotogalerie

Běh za bořetickým burčákem

Běh za bořetickým burčákem

Běh za bořetickým burčákem

Běh za bořetickým burčákem

Děti hodují, foto V. Mikulíková

Děti hodují, foto V. Mikulíková

Fotogalerie

Letošní hody, foto J. Šauer

Letošní hody, foto J. Šauer

Letošní hody, foto J. Šauer

Letošní stárci, foto J. Šauer

Letošní hody, foto J. Šauer

Stáří stárci, foto J. Šauer

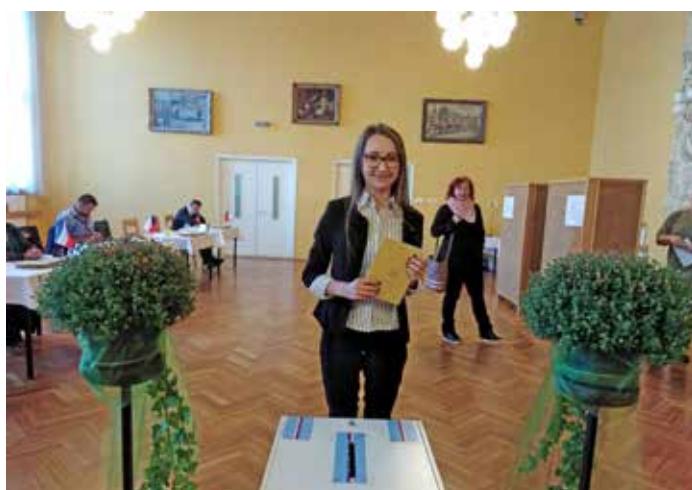
Fotogalerie

Podzimní volby do zastupitelstva obce

Podzimní volby do zastupitelstva obce

Podzimní volby do zastupitelstva obce

Podzimní volby do senátu

Putování za mladým vínem

Putování za mladým vínem

Fotogalerie

Předhodové zpívání

Předhodové zpívání

Předhodové zpívání

Sázíme lípu ke 100. výročí republiky

Sázíme lípu ke 100. výročí republiky

Sázíme lípu ke 100. výročí republiky

Fotogalerie

Setkání se seniory

Setkání se seniory

Setkání se seniory

Vystoupení pro seniory – Šípková růženka

Vystoupení MŠ pro seniory

Vystoupení pro seniory – Svodničan

Fotogalerie

Dušičky

Dušičky

Adventní koncert Deo Gratias v Hustopečích

Velká oprava varhan, foto Stehlíkovi

Z oslav 100 let republiky (dragouni)

Sv. Mikuláš v kostele, foto V. Nováková

Fotogalerie

Sv. Mikuláš ve škole

Družina sv. Mikuláše, foto B. Dufková

Předvánoční jarmark

Předvánoční jarmark

Předvánoční jarmark

Předvánoční jarmark

Úvodník

Vážení spoluobčané,
čtenáři Bořetických listů,

je mi potěšením, že i po podzimních volbách do zastupitelstva obce a ustavujícím zasedání nově zvoleného zastupitelstva mohu psát toto úvodní slovo jako starosta obce. Všem, kteří přišli k volbám, chci poděkovat. Děkuji za podporu před volbami i gratulace, které jsem přijal po zvolení do funkce.

Rád bych touto cestou poděkoval zastupitelům obce, kteří již nebyli zvoleni, za práci, kterou pro obec vykonali. Někteří z nich pracovali v zastupitelstvu i několik volebních období.

Děkuji za práci v minulém volebním období všem zastupitelům i členům komisí, kteří aktivně pracovali. Do zastupitelstva obce jste si spolu se členy, kteří přetrvávají z minulého volebního období, zvolili i pět nových zastupitelů. Věřím, že tito „nováčci“ přinesou do řešení problémů a úkolů energii a nový pohled na dané věci. Po volbách jsme se rozhodli na základě vyhlášených volebních programů zapojit do vedení obce zástupce z více sdružení, která kandidovala v obecních volbách. Doufáme v bezproblémovou spolupráci mezi radou obce, zastupitelstvem i mezi členy výborů a komisí.

Můžeme pokračovat v rozpracovaných akcích – administrativě a následně výstavbě splaškové kanalizace a čistírny odpadních vod, výstavbě nové hasičské zbrojnice, přípravě pozemků pro výstavbu nových rodinných domů v lokalitě „Záhumenice – Příhon“. V dlouhodobém plánu zůstává oprava smuteční síně na hřbitově či vybudování nového vodovodu pod Kraví horou.

Od minulého vydání Bořetických listů proběhla rekonstrukce veřejného osvětlení nejen v obci, ale i v lokalitě sklepů pod Kraví horou, na hřbitově a v parku, kde jsme použili funkční vyměňovaná tělesa z pouličního osvětlení. Probíhají dokončovací práce na revitalizaci Rasovny. Obec se dohodla s majiteli pozemků na Panském na podmínkách dobudování sítě splaškové kanalizace.

I když počasí zatím moc na příchod zimy nevyvádá, blíží se poslední měsíc tohoto roku a s tím i čas adventu, Vánoc a příchod roku nového. Dovolte mi tedy, abych závěrem tohoto úvodníku popřál všem klidný čas adventu, radostné a pohodové Vánoce, každému alespoň jedno splněné přání. Vstup do roku 2019 ať je úspěšný a rok samotný pak plný štěstí, zdraví a spokojenosti.

František Petrásek, starosta

Usnesení z XXVI. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice konaného dne 3. září 2018

Zastupitelstvo bere na vědomí:

ad 3. Zprávu z jednání Rady obce Bořetice od posledního veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice.

ad 4. Zprávu o plnění usnesení z posledního veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice.

ad 5. Zprávu kontrolního výboru o provedené kontrole.

Zastupitelstvo zvolilo:

ad 2. Návrhovou komisí: Milan Herůfek, Ing. Marek Polák
Ověřovatele zápisu: Ing. Jaroslav Grůza, JUDr. Jana Zemánková

Zastupitelstvo obce schválilo:

ad 1. Program jednání s navrženými změnami – doplnění bodu: 15a) Projednání a schválení registrace akce a rozhodnutí o poskytnutí dotace na akci „Výstavba kanalizace a ČOV obce Bořetice“.

ad 8. Revokaci usnesení z XXV. veřejného zasedání ze dne 6. 6. 2018 k bodu č. 8a, které znělo: „Zastupitelstvo obce Bořetice schválilo odprodej části pozemku p.č. 2584/1, o výměře 44 m², v k.ú. Bořetice u Hustopečí, druh pozemku: ostatní plocha, za cenu 100 Kč za 1 m², do SJM kupujícím manželům XXX, bytem YYY, za

podmínky, že kupující uhradí veškeré náklady spojené s převodem pozemků (tzn. návrh na vklad, poplatek za sepsání kupní smlouvy, ověření podpisů) a daň z nabytí, vznikne-li obci daňová povinnost.“, a schvaluje následující usnesení: „Zastupitelstvo obce Bořetice schvaluje odprodej části pozemku p.č. 2584/1, a to nově vzniklý pozemek p.č. 2584/95, o výměře 47 m², druh pozemku: ostatní plocha, v k.ú. Bořetice u Hustopečí, za cenu 100 Kč za 1 m², do SJM kupujícím manželům XXX, bytem YYY, za podmínky, že kupující uhradí veškeré náklady spojené s převodem pozemku (tzn. poplatek za zpracování geometrického plánu, poplatek za sepsání kupní smlouvy, poplatek za návrh na vklad, poplatek za ověření podpisů) a daň z nabytí, vznikne-li obci daňová povinnost.

ad 10. Znění Smlouvy o dílo č. 18/111, jejímiž účastníky jsou Obec Bořetice a VK CAD s. r. o., se sídlem Vraclavská 295, 566 01 Vysoké Mýto, uzavření smlouvy a podpis smlouvy tak, jak byla předložena.

ad 11. Revokaci usnesení z XXV. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice konaného dne 6. 6. 2018 k bodu č. 11a, které znělo: „Zastupitelstvo obce Bořetice na základě posouzení všech předložených návrhů souhlasí s tím, aby investor dokončil stavbu

včetně plynofikace podle platného stavebního povolení a územního rozhodnutí.“ a schválilo následující usnesení: „Zastupitelstvo obce Bořetice schvaluje znění „Dodatku ke Kupní smlouvě ze dne 16. 5. 2013 a ke Kupní smlouvě ze dne 18. 4. 2014“, jejímiž účastníky jsou Obec Bořetice, se sídlem 691 08 Bořetice č.p. 39, a GROUND LINE s. r. o., se sídlem V Zahrádkách 3, 568 02 Svítavy, uzavření dodatku a podpis dodatku tak, jak byl předložen.
ad 12. Poskytnutí dotace z rozpočtu Obce Bořetice, se sídlem 691 08 Bořetice č.p. 39, Sboru dobrovolných hasičů Bořetice, se sídlem 691 08 Bořetice č.p. 306, ve výši 16 800 Kč, a schválilo znění Smlouvy o poskytnutí dotace z rozpočtu Obce Bořetice č. VPS/01/2018/ /SDH, uzavření smlouvy a podpis smlouvy tak, jak byla předložena.

ad 13. Směrnici pro provedení inventarizace pro rok 2018 tak, jak byla předložena včetně příloh.

ad 14. Rozpočtové opatření č. 5/2018 Obce Bořetice tak, jak bylo předloženo: zvýšení na straně příjmů i výdajů v celkové výši 107 600 Kč, s těmito změnami: z rezervy bude převedena částka ve výši 16 800 Kč na stranu výdajů §5512 (dotace SDH Bořetice).

ad 15a) Registraci akce a rozhodnutí o poskytnutí dotace od Ministerstva životního prostředí, se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10, z programu 11531 Operační program životního prostředí 2014–2020 na akci „Výstavba kanalizace a ČOV v obci Bořetice“.

Usnesení z ustavujícího zasedání Zastupitelstva obce Bořetice, konaného dne 1. listopadu 2018

Zastupitelstvo obce Bořetice bere na vědomí:

ad 1. Složení slibu členů Zastupitelstva obce Bořetice pro volební období 2018–2022.

Zastupitelstvo obce Bořetice schválilo:

ad 1. Program jednání ustavujícího zasedání Zastupitelstva obce Bořetice tak, jak byl přednesen.

ad 3a) Počet starostů Obce Bořetice pro volební období 2018–2022: 1 starosta, počet místostarostů obce Bořetice pro volební období 2018–2022: 1 místostarosta a členů Rady obce Bořetice pro volební období 2018–2022: 5 členů rady včetně starosty a místostarosty.

ad 3b) Funkce, pro které budou členové Zastupitelstva obce Bořetice uvolněni pro volební období 2018–2022: funkce starosty.

ad 3c) Způsob volby starosty, místostarosty, členů Rady obce Bořetice, předsedy Kontrolního výboru obce Bořetice a předsedy Finančního výboru obce Bořetice pro volební období 2018–2022: hlasování veřejné.

ad 4a) Počet členů Finančního výboru obce Bořetice pro volební období 2018–2022 a počet členů Kontrolního výboru obce Bořetice pro volební období 2018–2022: v obou případech 5 členů včetně předsedy výboru.

ad 5. Schválilo neuvolněným funkcionářům za výkon funkce měsíční odměny dle nařízení vlády č. 318 ze dne 11. 9. 2017 v následujících částkách:

Funkce	Schválená výše měsíční odměny v Kč
Neuvolněný místostarosta obce Bořetice	15 000
Neuvolněný člen Rady obce Bořetice	2 020

Neuvolněný člen Zastupitelstva obce Bořetice	550
Předseda komise nebo výboru	1 740
Člen výboru zastupitelstva, komise rady, zvláštního orgánu	–

s platností ode dne složení slibu, s tím, že při souběhu funkcí náleží odměna pouze jedna, a to ta vyšší. V případě nástupu náhradníka na uprázdněný mandát člena zastupitelstva obce, bude odměna poskytována ode dne složení slibu. V případě budoucích změn v obsazení jednotlivých funkcí bude odměna poskytována ode dne zvolení do příslušné funkce.

Zastupitelstvo obce Bořetice zvolilo:

ad 2. Členy volební komise: Mgr. Petr Zemánek, Mgr. Radim Šebesta
ad 2. Členy návrhové komise: Miroslav Náležinský, Ing. Petr Machač
ad 2. Ověřovatele zápisu: Ing. Lenka Bukovská, Milan Herůfek

ad 3d) Starostu Obce Bořetice pro volební období 2018–2022: pana Františka Petráska.

ad 3e) Místostarostu Obce Bořetice pro volební období 2018–2022: pana Ing. Jiřího Michnu.

ad 3f) Členy Rady obce Bořetice pro volební období 2018–2022: paní Ing. Lenku Bukovskou, pana Miroslava Náležinského a pana Milana Herůfka.

ad 4b) Předsedu Finančního výboru obce Bořetice pro volební období 2018–2022: pana Jaroslava Bureše.

ad 4c) Předsedu Kontrolního výboru obce Bořetice pro volební období 2018–2022: pana Ing. Marka Poláka.

Volební podzim v Bořeticích

Na podzim v naší obci proběhly dvoje volby: do obecního zastupitelstva a dvoukolová volba senátora.

Volby do obecního zastupitelstva

Bořetičtí občané mohli vybírat napříč pěti volebními kandidátkami, volilo se 15 členů zastupitelstva. Volební účast byla 64,69 %.

číslo	Kandidátní listina název	Hlasy	
		abs.	v %
1	Vinaři – za obec krásnější	3 000	32,27
2	Zapálení pro Bořetice	2 075	22,32
3	Křesť.demokr.unie-Čs.str.lid.	1 675	18,01
4	Bořetice naše dědina	1 016	10,93
5	Za rozvoj Bořetic	1 532	16,48

Zvoleni byli tito konkrétní zástupci do zastupitelstva obce:

Vinaři za obec krásnější – 5 mandátů: František Petrásek, Miroslav Náležinský, Václav Petrásek, Ing. Stanislav Novák a Radomír Újezdský st.

Zapálení pro Bořetice – 4 mandáty: Ing. Jiří Michna, Ing. Lenka Bukovská, Ing. Marek Polák a Mgr. Petr Zemánek

KDU-ČSL – 3 mandáty: Václav Surman, Ing. Petr Machač a Bc. Lenka Kuchyňková

Za rozvoj Bořetic – 2 mandáty: Milan Herúfek st. a Mgr. Radim Šebesta

Bořetice naše dědina – 1 mandát: Jaroslav Bureš

Na ustavujícím zastupitelstvu byli poté jednomyslně zvoleni:

Starosta: František Petrásek

Místostarosta: Ing. Jiří Michna

Členové rady: Ing. Lenka Bukovská, Milan Herúfek, Miroslav Náležinský

Předseda kontrolního výboru: Ing. Marek Polák

Předseda finančního výboru: Jaroslav Bureš

Volby do Senátu PČR

1. kolo – volební účast 64,69 % (volby byly spojeny s obecními)

2. kolo – volební účast 21,69 %

Voliči na Břeclavsku mohli vybírat ze sedmi kandidátů. Do druhého kola postoupili kandidáti č. 6 a 7 – Rostislav Košťál (ODS) a Libor Nazarčuk (ANO). Bořetičtí voliči zvolili stejně jako ostatní na Břeclavsku Rostislava Košťála.

číslo	Kandidát příjmení, jméno, tituly	Volební strana	Navrhující strana	Politická příslušnost	Počty hlasů		% hlasů	
					1. kolo	2. kolo	1. kolo	2. kolo
1	Novák Richard JUDr.	SPD	SPD	BEZPP	49	X	8,75	X
2	Válka Jaroslav Ing.	ČSSD	ČSSD	ČSSD	34	X	6,07	X
3	Štögl Karel Mgr.	Piráti	Piráti	BEZPP	44	X	7,85	X
4	Zemánek Richard Mgr.	KDU-ČSL	KDU-ČSL	KDU-ČSL	113	X	20,17	X
5	Tesařík Zdeněk Ing.	KSČM	KSČM	KSČM	77	X	13,75	X
*6	Košťál Rostislav	ODS	ODS	ODS	154	180	27,50	80,00
+7	Nazarčuk Libor	ANO	ANO	BEZPP	89	45	15,89	20,00

Zdroj: www.volby.cz

Zpráva o činnosti obecní knihovny

V září jsem opět přivezla mnoho pěkných knih pro děti a dospělé z Výměnného fondu Břeclav.

Knihovnu navštívily děti základní školy Bořetice, povídali jsme si o knihovně, knihách a čtení. Děti byly velmi šikovné.

Vyřazují knihy, a proto se bude v knihovně konat burza knih. Termín burzy bude vyhlášen obecním rozhlasem a zveřejněn na webových stránkách knihovny.

Připomínám také naše webové stránky www.knihovnaboretice.webk.cz, kde se dozvíte o knihovně a probíhajících akcích více.

Děti si mohou přijít do knihovny zahrát různé deskové hry, půjčit si řadu zajímavých knih z fondu knihovny nebo VF Břeclav. Těším se na všechny čtenáře v novém roce.

Přeji Vám všem krásné, klidné a pohodové vánoční svátky a šťastný nový rok 2019.

Vaše knihovnice Lenka Grúzová

Nakládání s odpady v naší obci

Naše obec dlouhodobě řeší problém v oblasti produkce odpadů. Neustále roste množství komunálního odpadu při svozu popelnic i množství odpadu uloženého na sběrném dvoře.

Podle údajů uveřejněných v Informačním zpravodaji č. 10/2018 Státního fondu životního prostředí vyprodukuje každý občan ČR v průměru ročně **537 kg** komunálního odpadu. Na každého občana naší obce připadá za rok 2017 průměrně **679 kg** komunálního odpadu.

Podle údajů firmy HANTÁLY a.s. je naše obec na 1. místě v množství vyprodukovaného komunálního odpadu, ale zároveň na 1. místě v množství separovaného odpadu ze všech obcí, kterým zajišťuje svoz. Domnívám se, že problém je v rozvoji podnikatelské činnosti v obci (např. ubytování turistů, návštěvníci sklepů).

Pokud se podíváme na náklady za likvidaci odpadů, uvidíme, že cena vzrostla nejen u komunálního, ale i u bioodpadu. Zpoplatněn je v současné době i odvoz odpadu separovaného (papír, plast, sklo). **Navrhují začít důsledně s kontrolou ukládání odpadů na sběrném dvoře. Musíme tak jako v okolních obcích kontrolovat, evidovat a přijímat odpad pouze od obyvatel Bořetic z domácností. Sběrný dvůr nesmí sloužit jako uložisko odpadů z podnikatelské činnosti.**

Samozřejmě si vyžádáme seznam podnikatelů, kteří mají uzavřenu smlouvu se svozovou společností a vyprodukovaný odpad si platí. Svozová společnost používá při odvozu popelnic vážný systém, a tak je možné zkontrolovat i množství vyprodukovaného odpadu podle čísla popisného.

Každý z nás se musí nejdříve zamyslet sám nad sebou a uvědomit si, jak on nakládá s odpady. Několikrát jsme již upozorňovali na problém ukládání odpadů do hnědých kontejnerů u hřbitova. Ty jsou však neustále plněny i odpadem z domácností. Do kontejnerů na bioodpad jsou stále vhazovány např. obaly od svíček, a tím je tento odpad již odvezen jako odpad komunální a poplatek za uložení je téměř 3krát vyšší!

V příložené tabulce se můžete seznámit s množstvím vyprodukovaných odpadů v naší obci za roky 2015–2017.

František Petrásek, starosta

CELKOVÉ MNOŽSTVÍ VYPRODUKOVANÝCH ODPADŮ V OBCI BOŘETICE

ROK	název odpadu – katalogové číslo odpadu														CELKEM	produkce odpadu na 1 obyv./rok/kg
	200301	200307	200201	170107	170302	170504	200102	200101	200127	200138	200139	200140	150105	160103		
	směsný komunální odpad	objemný odpad	biologicky rozložitelný odpad	směsi, nebo oddělené frakce betonu	asfaltové směsi	zemina kamení	sklo	papír, lepenka	barvy, lepidla – nebezpečné	odpadní dřevo	plasty	železo	kompozitní obaly	pneumatiky		
2015	289,46	76,07	103,60	118,67	4,16		26,50	27,02	1,36		11,84	11,29	0,74	1,87	672,58	518,17
2016	297,55	105,12	101,51	129,33		29,08	21,46	54,06	0,56	10,26	15,23	18,22	1,19	5,69	789,26	608,06
2017	321,01	136,53	118,16	189,98			37,05	42,48	0,68	7,37	13,20	9,75	0,84	5,14	882,19	679,65

Rasovna

Něco pro mládež a občany dokončují v Bořeticích na místě, kde byla v minulosti „rasovna“ a kde se až do zřízení kafilerii zakopával uhybný dobytek. Bylo zde celkem divoké a zarostlé místo, které lákalo ke hrám a setkávání mládeže. Ta se tam scházela u ohňů a budovala si „bunkry“. Obec toto místo vyčistila od divokých skládek a udržuje jej. Při hrách tam pak končívají vycházky „školčat“. Obec tam nainstalovala dřevěnou sochu na památku dřívější rasovny.

Dnes je tam již dokončováno místo pod názvem „revitalizace prostor rasovny“, kde je vybudováno stálé ohniště a kolem něj lavice na sezení při ohni. Součástí tohoto „místa setkávání“, jak jej nazývají někteří občané, je i poměrně velký dřevěný přístřešek. Náklady na tuto stavbu hradí obec ze svého rozpočtu.

Václav Petrásek

Z činnosti Rybářského spolku

Velké díky patří obecnímu úřadu a všem jeho pracovníkům za skvělou spolupráci nejen při konání veřejných akcí, jako jsou rybářské závody dětské i dospělé. Také děkujeme za poskytnuté dotace ve výši 10 000 Kč, z nichž polovina byla využita na dětské závody a polovina na údržbu rybníků.

Rybářské závody se letos velmi vydařily. Účastníci si kromě rybářského zážitku mohli pochutnat na dobrotách z naší udírny a získat mnoho věcných cen. Ty poskytli ochotní sponzoři, kterým tímto způsobem také mnohokrát děkujeme. Doufáme, že v budoucích letech budeme pokračovat ve stejném trendu, nebo dokonce i v lepším. V neposlední řadě musíme poděkovat i ZD Bořetice za zapůjčování zemědělských strojů a poskytování krmiva.

V rámci funkce rybářského spolku a jím pořádaných brigád jsou pomalu spravovány příjezdové cesty v okolí rybníka a probíhá zpevňování břehů na rybníku 2 ve spolupráci s obcí. Na příští rok je plánováno budování ptačích budek. Nezanedbatelné díky tedy patří zejména všem rybářům, kteří se podílejí na chodu a udržování našich skvostů.

Již druhým rokem nás a zejména kapry v rybnících trápí extrémní sucho. Stav vody chodí pravidelně kontrolovat hospodáři. Dalším již tradičním problémem je aktivita bobrů u našich rybníků. Kromě kolísající hladiny a přítomnosti bobrů nás stále trápí poházené odpadky a nepořádek kolem rybníků.

Přes všechno se velmi těšíme i zájmu dětí a jejich nadšení z lovení kapříků a budeme moc rádi, když jim tohle nadšení vydrží a vyrostou z nich další skvělí rybáři, kteří se budou zajímat.

V novém roce přejeme spoustu krásných úlovků.

Petrův zdar!

Rybářský spolek Bořetice

Hasiči měli cvičení

Jednou odpoledne se v půlce vinobraní ozvaly sirény požárního poplachu ve všech okolních obcích. Někdo nahlásil, že za cestou pod sklepama v Hliníčkách hoří. Měl jsem za to, že podle kouře, který jsem sledoval od svého sklepa, hoří něco kolem „zmole“. Když jsem přijel na náměstí Na vyhlídce, měl jsem požár jako na dlani. Hořelo tam strniště o rozměru asi 30 × 30 metrů, ale to se již začala sjíždět

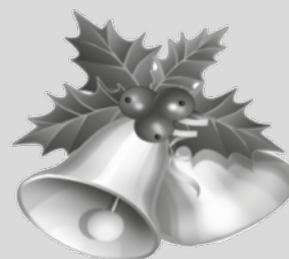
požární auta. Celkem se sjelo šest požárních aut. Zřejmě má někdo rád zásahy hasičů, a tak bez ohledu na to, co to bude stát, jim zařídil poměrně velké cvičení. Dovedu si představit, co by se takovému vtipálkovi stalo, kdyby jej tito hasiči dostali do rukou.

Václav Petrásek

Mockrát děkujeme všem, kteří přispěli na vydávání Bořetických listů:

Paní Marie Fridrichová, Bořetice	za 500 Kč
Paní Jiřina Kubartová, Staňkovice	za 500 Kč
Pan Stanislav Petrásek, Pustá Rybná	za 500 Kč
Rodina Petráskova a Očenášková, Bořetice	za 500 Kč
Pan JUDr. Jiří Vodička, Praha	za 1 000 Kč
Paní Marie Kalvodová, Žatčany	za 200 Kč
Paní Anežka Jurasová, Bořetice	za 200 Kč
Pan Pavel Pazderka, Kyjov	za 250 Kč
Paní Marie Kupková, Bořetice	za 250 Kč
Paní Marie Beránková, Tvarožná	za 300 Kč

Všem ještě jednou mockrát děkujeme.

**Obecní úřad Bořetice oznamuje,
že bude mít ZAVŘENO celé
vánoční svátky, tj. od
24. 12. 2018 do 1. 1. 2019.**

Houbaření v Bořeticích

I když máme u nás krásný listnatý les, houbaření našim občanům v posledních letech nepřeje. Byla léta, kdy jsem z lesa nosil plné košíky hub a s každým jsem se chodil chlubit do hospody k „Linhom“ s větou: „Kdo říkal, že nerostou?“ Vlivem horka a sucha zde již několik let houby nerostou a když, tak jen málo.

Pravidelným návštěvníkem, v houbařské sezoně skoro denním, byl v lese Jožka Grůza. Když jsem jej potkal, tak jsem se vždy ptal: „Rostou?“ Když jen mávl rukou, tak postříkavací „konva“ na vinohrad byla v klidu v garáži, ale jak řekl: „Našel,“ okamžitě všechna jiná práce šla stranou a šel jsem stříkat do vinohradu.

Před pár týdny vyšel v novinách zajímavý článek o tom, že si u nás v ČR z lesa přinesli občané 6,6 miliardy Kč, nejvíce za houby. V průměru to bylo 6,67 kg na jednu domácnost. Na pováženou je však honba za rekordy ve sběru. Televize vysílá houbaře s hromadami hub a již se uvažuje o tom, omezit takovéto plnění lesů. Třeba v Německu je dovoleno odnést z lesa každý den maximálně 2 kg hub a radnice to mohou ještě omezit. Za porušení tohoto nařízení mohou být houbaři pokutováni až v řádu několika tisíc eur. Podobné je to v Rakousku. Tam jsou to také 2 kg hub. Jde-li na houby sku-

pina houbařů, např. rodina nebo parta kamarádů, mohou společně nasbírat jen 8 kg hub a mohou se sbírat jen pro osobní spotřebu. Ve Švýcarsku je každý, kdo je přistižen s více než 1 kg hub, povinen zaplatit za každý další kilogram kolem 100 eur a do lesa se smí jen v určitých dnech. V rakouském tisku se psalo o našem důchodci, který za svůj úlovek 5 kg lišek musel zaplatit 500 eur. Naopak ve Francii a Itálii si musí houbař koupit povolení ke vstupu do lesa a sběru hub. Podobně jako u nás ani v Polsku a na Ukrajině neplatí žádná omezení.

Tak ať tedy příští roky v Bořeticích budou pro naše houbaře přívětivější, ať nám do lesa více prší a můžeme nosit zase plné košíky hub.

Václav Petrásek

Společenská kronika

Vítejte mezi námi:

květen:

Elena Gočíková

červen:

Ema Hudáčková

červenec:

Anna Šťavíková

srpen:

Eliáš Pregrt,
Kristián Springer,
Emily Pantůčková

září:

Ema Žowliaková

říjen:

Václav Stárek, Viola Malinková,
Michal Bureš

listopad:

Adam Ostřížek

prosinec:

Adriana Langerová, Petr Kopecký

Sňatek uzavřeli:

květen:

Barbora Brůčková a Michal Kampoš

září:

Marcela Kopková a Aleš Ostřížek
Kateřina Dufková a Pavel Novák

Jubilanti:

Jubilanti 70 let

září:

Marie Pazderková

říjen:

Věra Macháčová,
Drahomíra Springerová

listopad:

Jaroslava Chrástková

prosinec:

Emílie Sýkorová, Josef Šebesta

Jubilanti 75 let

září:

Bohumil Gala

Jubilanti 80 let

listopad:

Jiřina Petrásková, Františka Procházková

prosinec:

Marie Jamborová, Bohumila Jurasová

Jubilanti 85 let

září:

Ludmila Bernatová, Anna Vyhňáková

prosinec:

Marie Ostřížková,
Anna Petrásková

Přejeme Všem hodně zdravíčka a osobní spokojenosti.

Z našeho středu navždy odešli:

srpen:

Josef Dufek

říjen:

Mgr. Jaromír Hamala

Sto let republiky oslavili až v pondělí

Sto let republiky jsme u nás v obci oslavovali až v pondělí 29. 10. 2018 sázením stromu. Jen asi desítka občanů, kteří šli kolem, včetně paní Bukovské, starosty a kronikáře, který na poslední chvíli sehnal menší lípu, a také celá mateřská školka s učitelkami, kterou ráno zajistila paní Bukovská, aby u toho slavnostního aktu nebyli sami tři, vysadila před kulturním domem lípu, a to kousek od stromu vysazeném před 50 lety v roce 1968 „rovníky“ narozenými v roce 1918 k jejich výročí a také republice.

Ke školčatům promluvil starosta Bořetic František Petrásek a kronikář, který vysvětlil důvod, proč se strom sází až v pondělí, že nebyla v obci vyvěšena ani jedna státní vlajka mimo té, která je vyvěšena trvale na kulturním domě a že nebyla organizována důstojná oslava století ČSR. Kronikář popřál nejmladším školčatům, aby se jich co nejdříve dožilo dalších oslav po sto letech.

Děti si přinesly malé lopatky z hraček školky, kterými pak velmi aktivně strom pomohly vysadit. Kronikář připravil měděné pouzdro, do kterého starosta F. Petrásek vložil dobový tisk (poslední Nový

život s posledním číslem obecního zpravodaje), volební dokumenty, rozpočet obce na rok 2018, platné mince, fotografie a propagační materiál obce, které doplnila Kravihorská republika o ústavu, pas, propagační materiál a měnu – hliník a kravihorec. Jako poslední tam vložil starosta lahvičku s meruňkovicí ročníku 2018. Pouzdro bylo po zaletování uloženo pracovníky obce v dalším plastovém pouzdru u vysazeného stromu.

Václav Petrásek, kronikář

Bořetičtí hasiči se dočkali

Před pár dny to bylo 120 let, co byl v Bořeticích v roce 1898 založen Sbor dobrovolných hasičů, a toto výročí prošlo bez zájmu obce i hasičů.

Stará hasičská zbrojnice byla postavena na stříkačku taženou koňmi a malé množství hasičských potřeb. Obec ji sice zrekonstruovala pro vozidlo Avia a taženou stříkačku, což dnes již nestačilo. V posledním desetiletí se vozidlový park hasičů rozrostl o cisternu a další auta, která nastěhovali do garáží dřívějšího státního statku.

Velmi dobrá je dnes však spolupráce s obcí, KHR a dalšími organizacemi obce, kdy hasiči pomáhají při organizaci různých sportovních a kulturních akcí. Tato spolupráce byla završena plánem na novou hasičskou zbrojnici.

Před pár týdny se již začalo stavět za pizzerií u letadla. Celá stavba bude stát přes 9 milionů korun. Na stavbu přispěl jedním milionem i Jihomoravský kraj a 8 milionů poskytne obec ze svého rozpočtu. Před dokončením stavby se však ještě obec pokusí získat další peníze i z jiných zdrojů, neboť zbývajících 8 milionů je poměrně velká zátěž pro obecní rozpočet, když příští rok začneme stavět kanalizaci a čističku odpadních vod.

Václav Petrásek

Žít zdravě nemusí být námaha

Kondice, udržení váhy, pohyb, vyvážený jídelníček, zdravé potraviny, dobrý pocit. Zdá se vám to složité? Věřte, že není, protože to není žádná věda, jak se nám mnozí snaží namluvit. Tak se na to pojďme pěkně podívat.

Přes nepřehledný počet doporučení v různých článcích nám mnohdy není jasné, jak bychom se měli stravovat. Dietami se to jen hemží, jednou je zdravé to, jindy ono. Zaručeně je na to i spousta výzkumů, proč je to zrovna tak.

Vezměme ale spíše rozum do hrsti a poslouchejme své tělo. Čas na to je vždy, jen záleží na tom, jestli to chcete řešit. Jestli se chcete i ve vyšším věku cítit pohodově a zdravě. Jestli k tomu chcete vést své děti. Jestli chcete v sobě i ve svých dětech vybudovat uvědomělé spotřebitele.

Za mých mladých let vypadal náš jídelníček asi takto: zelenina, ovoce ze zahrady, vepřík v chlívků, slepice, králíci, kachny, popřípadě husy, někdy i krocan byl. V létě všeho dostatek, v zimě se bralo ze zásob ze sklepa. A myslím, že to bylo i ve spoustě jiných bořetických domácností. Pravda, ono taky nebylo v regálech v obchodě moc na výběr.

Tady bych trochu odběhla. Mladší syn se mě nedávno ptal, jestli když jsem byla malá, byli ještě dinosauři. Ano, vypadá tak. To jen na vysvětlenou, že jsem žila prostě v jiné době.

Teď je naštěstí nebo možná na neštěstí všeho dostatek kdykoli, kdekoli, a i v jakoukoli hodinu. Ve spoustě případů ale kvantita vytlačila kvalitu. A tak tedy co já doporučuji při sestavování jídelníčku, při svých seminářích a kurzech? V čem tkví alfa a omega zdraví a zachování hmotnosti:

1. V kvalitě potravin – dávejte přednost kvalitním potravinám. Pokud máte možnost, maso berte od farmářů, ovoce, zeleninu od místních pěstitelů. Nebo pokud máte své, ideální volba.

2. V pestrosti stravy – maso střídejte s luštěninami, jezte dostatek ovoce a zeleniny (v zimě kvašené, tepelně upravené), upřednostňujte celozrnné potraviny, aspoň 2krát do týdne si dejte rybu.
3. V míře sladkostí – ano, dejte si, i sladkosti z cukru (nebojte, neumřete), ale pouze výjimečně, ne jako náhradu jídla.
4. V dodržování pitného režimu – pijte pravidelně, v menších dávkách, a to prosím nejlépe vodu... a někdy i to víno.
5. V pohybu – ti, kteří mají vinohrad a pravidelně v něm pracují, nemají co řešit. Kdo má ale sedavé zaměstnání, vyjděte si každý den na procházku, třeba na rozhlednu, výhled máme krásný.
6. V udržování pospolitosti – pokud to jen jde, jezte v rodině u stolu, společně. Budujete tak vztahy a dětem ukazujete pravidla, která jsou důležitá.
7. V udržování dobré nálady a pohody, a nejen té vaší. Mějte radost, a to i z radosti druhých. Proč to píšu? Protože i tento fakt nám může zásadně ovlivnit metabolismus. Stres, zlost nám vyplaví hormony, které vytvoří takový koktejl, že můžete začít přibírat anebo vám nejde zhubnout.

A protože Vánoce jsou za rohem, přeji Vám, ať jsou šťastné a právě takové, jak si je vysníte.

Dagmar Sedlářová, výživový poradce,
Poradna pro výživu a zdraví, Hodonín

Kulinářské okénko

Odlehčený bramborový salát

Suroviny

brambory (cca 2–3 kg), 1 větší mrkev, 1 petržel, čtvrtka celeru – kořen, 1 menší cibule okurky sterilované (slazené cukrem, nikoliv náhradními sladidly), mražený hrášek, 5 vajíček, sůl, pepř, smetanový jogurt – nejlépe choceňský

Postup

Brambory uvaříme ve slupce nebo na páře, necháme vychladnout a oloupeme a nakrájíme na půlkolečka nebo kostičky (jak kdo má rád). Mrkev, petržel, celer uvaříme ve vodě na skus a nastrouháme nejemno do brambor. Cibulku nakrájíme nadrobno, přidáme k bramborám. 3/4 sklenice sterilovaných okurek nastrouháme nejemno a přidáme

k bramborám. Hrášek krátce povaříme ve vodě a dáme k ostatním ingrediencím.

Osolíme, opeříme, přidáme trochu vody ze zeleniny, trochu láku z okurek a jogurt a dobře promícháme a popřípadě ještě dochutíme. Nakonec přidáme vajíčka nakrájená na kostičky a jemně promícháme.

Pokud někomu cibule vadí nebo je mu po ní těžko, krátce se spaří horkou vodou!

Vánoční jáhlové kuličky

Suroviny

500 g jáhel, 1,5 l vody, sůl, med, jablka, skořice, rozinky, kokos, kakao, mandle, vlašské ořechy

Postup

Jáhly 3krát propláchneme horkou vodou a dáme je vařit s vodou. Vodu necháme vyvařit, v průběhu vaření nemícháme. Po uvaření

necháme jáhly úplně vychladnout. Rozinky spaříme a jemně nasekáme, jablka rozvaříme se špetkou soli na kaši. Jakmile jsou jáhly studené, přidáme jablka, rozinky, skořici, můžete přidat i nasekané mandle. Vše promícháme a tvoříme kuličky, které obalujeme v kokosu a/nebo kakau a/nebo mandlích. Kuličky mohou doplnit tradiční vánoční cukroví, ale bez obav je můžete udělat dítěti nebo i sobě jako zdravou svačinku.

Dagmar Sedlářová

SAMI SOBĚ

Aktivní zálohy

„To, když jsem byl na vojně...“, tak pravidelně začínaly debaty mužů, vč. mého otce, tchána a některých mých vrstevníků, když pokročila hodina a množství vypitého vína na nějaké rodinné oslavě či přátelském setkání. Vyprávěly se neuvěřitelné, někdy až absurdní příběhy, které jsem z velké části již znal nazpaměť, protože jsem je slyšel mnohokrát, nicméně vždycky jsem bedlivě poslouchal, snad poté se jim smál a v duchu jsem toužil přihodit nějaké svoje story z vojny. Ale bohužel. Na vojně jsem nikdy nebyl.

Ne, že bych nechtěl, naopak, armáda a uniformy mne svým způsobem vždy přitahovaly, i když jsem nikdy nebyl militantní typ člověka. V 18 letech jsem byl spolu s mými spolužáky klasicky „odveden“ a po maturitě mi dokonce volal nějaký pan kapitán, zda můžu nastoupit. Protože jsem se ale dostal na vysokou školu, měl jsem tzv. odklad, no a než jsem dostudoval, tak stát povinnou vojenskou službu zrušil, konkrétně 1. 1. 2005. Pro někoho smůla, pro někoho štěstí. Já jsem to tehdy nevnímал nějak tragicky, resp. nebyl moc čas nad tím přemýšlet, hned po studiu na VŠ jsem nastoupil do zaměstnání, pak svatba, stavba domu, založení rodiny, zkrátka úplně jiné starosti. V posledních letech mi však můj život připadal i přes všechny starosti v práci a s rodinou, resp. dětmi hodně stereotypní a myšlenka postavit se nějaké další životní výzvě ve mně začala bujet a zhmotňovat se do podoby absolvování mého snu z mládí – vojny, a to ve formě výcviku u aktivních záloh. Samozřejmě jsem vůbec nevěřil, že bych to jako pokročilý třicátník s již ne tak úplně atletickou postavou ještě zvládnul, ale chtěl jsem to alespoň zkusit. Nechtěl jsem v 60 letech litovat, že jsem se o to ani nepokusil.

Troufnu si říci, že v mém věku jsem jaksi myšlenkově a názorově usazený a rozhodnutí vstoupit do AZ jsem pečlivě zvažoval několik měsíců i s ohledem na práci a rodinu, a když jsem jej učinil, věděl jsem velmi dobře, proč to dělám. S věkem se totiž takové ty povrchní pohnutky typu „budu chodit v uniformě, zastřílím si“ proměnily v jiné, které se ve mně během výcviku ještě více ukotvily, např. svoboda není samozřejmá a je třeba o ni neustále pečovat, člověk by měl zemi, ve které žije, něco vrátit, bez práce nejsou koláče atd. Když jsem o svém úmyslu vstoupit do AZ řekl manželce, bylo to málem na rozvod. Zaznělo rezolutní NE, a tím bylo na několik týdnů vyčerpáno. Naprosto jsem to chápal, manželka je na rodičovské dovolené, tři malé děti, totální výpadek finančních prostředků (pozn. po dobu základního výcviku Vám zaměstnavatel poskytne ze zákona pouze pracovní volno bez náhrady mzdy a jediným příjmem je plat v hodnosti vojína, který činí asi 12 tis. hrubého). Nakonec ale manželka svolila, za což jsem byl moc rád. Mohl jsem začít činit úkony potřebné k nástupu na základní výcvik.

Informace o aktivních zálohách jsem čerpal především z internetových stránek www.aktivnizaloha.army.cz, kde je mj. velmi pěkně popsán průběh celého cvičení přímo od jeho účastníků. Něco jsem taky zjišťoval od kamaráda, který si již výcvikem prošel, ale vlastní zkušenost prostě nic nenahradí, protože každý jsme na tom jinak fyzicky, psychicky i mentálně, takže jsem z velké části vstupoval do neznáma. Nutno ještě říci, že jsem se po fyzické stránce nijak extra nepřipravoval, běhání moc nemusím, takže jsem pouze 1–2krát týdně

po dobu několika měsíců chodil na tzv. kruhový trénink. Navíc jsem musel nástup na výcvik i jednou ze zdravotních důvodů odložit, takže jsem místo v dubnu 2018 nastoupil do Vyškova až v říjnu.

Běhání a chození se zátěží kamkoli jsme si užili za těch šest týdnů výcviku bohatě, zvláště po tom, co po vstupním tělesném přezkoušení v prvním týdnu naši instruktoři zjistili, že jsme „parta olympioniků“, protože cca třetina čtyř (vč. mé maličkosti) nezvládla dané limity, takže na zvýšení naší kondice začali intenzivně pracovat. Nejoblíbenější disciplínou byl večerní běh v maskáčích a kanadách kombinovaný s kliky, dřepy a sklapovačkami a následná ranní rozcvička „na severku“, což je běh k severní bráně (pochopitelně celou dobu do kopce). Naše řady začaly pomalu, ale jistě řádnou, pro každého to prostě není. Přiznám se, že ve druhém týdnu jsem i já měl velkou krizi a chtěl jsem skončit, protože jsem to fyzicky i psychicky přestal dávat, ale naštěstí mi to velitel čety rozmluvil, a i mí spolubojovníci mi hodně pomáhali. Ostatně musíte si zvyknout na to, že nejste individualita a všechno děláte jako kolektiv, jako četa si navzájem pomáháte, jako četa taky nesete kolektivní odpovědnost, tzn. když má jedinec průšvih, potrestaní jsou všichni.

Dalším znakem výcviku je postupné narůstání zátěže, první dva týdny jsou spíše ve znamení sezení na učebnách (s výjimkami fyzické a pořadové přípravy), v dalších týdnech je náplň zábavnější, protože začnete chodit mimo výcvikové středisko, učit se taktice, topografii, manipulaci se zbraněmi a následně i střelbě. My jsme konkrétně stříleli ze samopalu VZ 58 (lidově „kosa“), útočné pušky CZ 805 Bren a pistole VZ 82. Bohužel kvůli nepříznivému počasí jsme pak prodělali pouze „suchý“ nácvik na kulometu VZ 59, RPG7 a granátu. K nevhodám venkovního pobytu pak patřilo to, že kamkoli jsme se přesouvali, tak to bylo poklusem, popř. střídavě chůze a klus, a všude jsme s sebou vláčeli malou polní a plynovou masku. Mně osobně ale při pobytu venku čas daleko rychleji utíkal. Považuji na tomto místě za nutné zmínit, že od pondělí od 7 hod do čtvrtku do 16 hod jste v režimu tzv. nepřetržitého vojenského výcviku, tzn. co budete dělat, kdy budete jíst, spát atd., záleží čistě na potřebách armády, resp. velitele a instruktorů, takže pokud jsou nějaké nedostatky, např. ve fyzice, pořadové přípravě či jiných součástech výcviku, je možné tyto aktivity pilovat po večerním zaměstnání, klidně i do půlnoci či do brzkého rána. Standardně jsme se dostávali na pokoje okolo 21.30 hod s tím, že je třeba se nachystat na druhý den (příprava výstroje, koupel, čištění uniformy, bot, holení), takže spánku bylo opravdu poskrovnu (denně max. 4–5 hodin), na druhou stranu jsme měli volné pátky jako náhradu na nepřetržitý vojenský výcvik, což bylo fajn, protože jsem se mohl

doma dát trochu dohromady a dospat se. Puchýře, které dle našich instruktorů byly „stavem mysli“, byly nejběžnějším typem zranění, mě osobně však spíše trápily bolesti svalů (zejm. v počátcích výcviku).

Můj největší úraz ale přišel v pátém týdnu na dráze bojovníka, kdy jsem při seskoku z dvoumetrové kladiny špatně dopadnul. Zátěž v podobě samopalu a různé výstroje udělaly také své. Ucítil jsem v hrudníku křupnutí a ostrou bolest v patách. Byl jsem odvezen na vojenskou ošetrovnu a z ošetrovny na rentgen do vyškovské nemocnice. Naštěstí se neprokázala žádná zlomenina, nicméně bolest na hrudníku při nádechu a pat při chůzi byla dosti úporná, a to jsme příští den měli dělat výstupní fyzické přezkoušení a sdruženou zkoušku. V tu chvíli jsem byl docela zoufalý, po tolika dlouhých týdnech, kdy jsem si několikrát opravdu „hrábnul na dno“, bych to měl vzdát? To jsem si nechtěl připustit a nadopovaný léky proti bolesti jsem druhý den nastoupil na fyzické přezkoušení a sdruženou zkoušku. Běh mi kupodivu dělal menší problémy než chůze, protože jsem dopadal převážně na špičky, ne na paty. Kliky jsem také splnil, ale sedy/lehy bohužel o jeden jediný ne. Pro mě další rána, zvláště když jsem se dozvěděl, že opravný termín na fyzické přezkoušení nebude v šestém týdnu, ale až v lednu či únoru 2019. Sdruženou zkoušku spočívající v sedmi praktických úkolech a sedmi testech jsem splnil bez chyby. Z nesplnění fyzických testů jsem byl ale hodně frustrovaný, a to mě ještě čekal poslední, šestý týden výcviku, ve kterém nás čekal tzv. komplexní bojový výcvik, tedy dva celé dny venku s plnou polní na zádech a s přespáním v lese. Řekl jsem si, že musím dokončit těch šest týdnů za každou cenu, abych to nemusel absolvovat znovu, takže jsem v pondělí (opět vybaven slusnou zásobou léků proti bolesti) stál „na značkách“. „Komplexák“ byl pro mě náročný, přespání v přírodě spočívalo v celonočních poplaších a přesunech, takže jsem naspal cca půl hodiny. Druhý den nás čekal

přesun s průběžným plněním úkolů z taktiky, topografie, chemické přípravy, střelecké přípravy atd. Za pondělí a úterý jsme celkově nachodili asi 60 km.

Po návratu do výcvikového střediska jsme se dozvěděli, že opravy z fyzického přezkoušení nakonec budou, a to hned následující den. V armádě se prostě mění situace každým okamžikem, co platí teď, za hodinu již nemusí. I při svém fyzicky již velmi neutušeném stavu jsem si řekl, že to prostě musím zkusit, v lednu se mi znovu do Vyškova nechtělo. Ve středu jsem tedy absolvoval kompletně celé fyzické přezkoušení a tentokrát (ani nevím jak) jsem vše úspěšně splnil, takže jsem odpoledne narychlo volal domů a zval manželku, děti, rodiče a další rodinné příslušníky na přísahu. Měl jsem obrovskou radost a cítil jsem velkou satisfakci. Z celkového počtu 101 vojáků a vojnů, kteří nastoupili na kurz základní přípravy, jej dokončilo asi 70.

Za dobu vojenského výcviku se mi několikrát potvrdilo, že hranice vyčerpání těla a bolesti jsou mnohem dál, než si člověk myslí, a že snese mnohem víc, než předpokládá. Taky si mnohem víc vážím toho, kde žiju, pracuji, co mám, svého zdraví, své rodiny a třeba i takových maličkostí, jako že si můžu dát ráno v klidu kafe.

Teď ještě řeším, k jaké jednotce aktivních záloh budu po absolvování kurzu základní přípravy přiřazen, ale to už je pouze maličkost. S odstupem cca týdne od odjezdu z Vyškova kupodivu zjišťuji, že mi začínají chybět kolegové, se kterými jsem si při výcviku prošel dobrým i zlým, užil spoustu srandy, a kteří se mi na těch šest týdnů stali druhou rodinou.

Teď už si můžu s klidným srdcem s tátou sednout a začít vyprávění: „To, když jsem byl na vojně...“

voj. Jiří Michna

Milostný románek

Oldřich Damborský (2001)

Natažené šňůry pápěří
v křišťálovém vzduchu,
Léto Podzimu už nevěří,
jde fáma od ucha k uchu.

Podzim se zapletl s Jesení,
šperky jeřabin jí nabízí,
a krémem mlhy natřít nelení
tvář pod oční linky sazí.

A tančí v jednom kole
na kvílivou hudbu Meluzíny,
ona má paže polí holé
rezavé vlasy strání nedělají stíny.

Svatebčané havrani
už čekají v chrámu Zimy,
Jeseň si nese ve dlani
tři zlatá semínka na ozimy.

21. srpen 1968 v Královopolské strojárně

Nikdo nepracoval, všichni byli kolem rádia a vzrušeně debatovali. Do toho zazněl závodní rozhlas, který zval všechny pracující, aby se dostavili na protestní demonstraci na prostranství u hlavní brány.

Spěchal jsem na ni též. Ve skupině krácejících jsem si povzdechl: „To je škoda, že nemám auto, zajel bych do rozhlasu pro redaktory, aby to natočili!“ Na to jeden mladík v montérkách zvolal: „Já mám robura, ale mám špatnou baterku. Kořeni, podte mě roztlačit!“ Na jeho povel se rozeběhlo asi osm ochotných chlapů k autu. Robur byl těžký a baterie značně vybitá. Auto jsme stěží roztlačili, ale ani neškytlo. Zkoušeli jsme to podruhé, potřetí. Naftácký mastodont zkoušel naši výdrž a pohrával si s naším odhodláním. Když nám docházely síly a bylo jisté, že už toho necháme, motor naskočil. Rozjeli jsme se tedy, ale ztratili jsme hodně času. U budovy rozhlasu na Beethovenově ulici bylo plno lidí, ale zatím ještě ne tanky. Vběhl jsem dovnitř a zastihl paní Jiřinu Menšíkovou, ta ochotně sbalila magnetofon a nasedla do robura. Čas se neúprosně vlek, a já jsem se obával, že přijedeme pozdě. Taky ano. Když jsme vjeli za bránu továrny, již se všichni rozcházeli. Naštěstí šofér – člen moudré dělnické třídy – otevřel dveře robura a zařval: „Tade Československé rozhlas, všeci zpátky!“ Stalo se něco neuvěřitelného; uslyšeli jsme výkřiky: „Zpátky, přijel rozhlas!“ Stovky zaměstnanců špičkového podniku se obrátilo a začalo utíkat zpátky k tribuně u brány.

Paní Menšíková vystoupila na tribunu, rozbila magnetofon o velké hmotnosti značky Reportor sovětské výroby a připravovala se na natáčení. Shromážděný dav ji nadšeně vítal a provolával slávu rozhlasu. A hanbu Rusákům. Kupodivu se na tribunu vrátili také soudruzi, kteří řečnili již dříve. Byli to tehdejší hlavouni: předseda partaje, předseda odborů, technický náměstek ředitele. Počali znovu opakovat své projevy, nyní již natrénovaně, a proto odvážněji a důrazněji. Jejich výzvy byly přerušovány mohutnými, skandovanými výkřiky, plnými oprávněného hněvu. I když soudruzi dříve projevovali k polednovému vývoji svůj odpor, teď jsme je nepoznávali. Jejich slova, odsuzující zrádnou politiku Sovětů, byla přesvědčivá, odpor k okupaci odhodlaný a podpora Alexandra Dubčeka bezvýhradná. A co víc: ukládali mu, že se nemá poddat, a radili, jak má i nadále tvrdě hájit naši vlast a polednovou politiku. Prezidentu republiky nařizovali, že má okamžitě vyhlásit naši samostatnost a neutralitu, po níž musí cizí vojska ihned opustit naši zemi. Musí to vyhlásit okamžitě, jinak...! Bouřlivá demonstrace byla natočena, já sot doprovázela redaktorku k roburu a tímto strojem byla odvezena zpět do rozhlasu. Zanedlouho byl vyslán sestřih nejvýstižnějších částí demonstrace. Svou mohutností měl velký účinek. Byl proto několikrát opakován. Nahrávka se dostala také do Vídně, kde bylo operativně zřízeno české vysílání.

Týden po 21. srpnu patřil k našim nejskvělejším, nezapomenutelným životním zážitkům. Ale brzo nastávala pozvolná změna k „normalizaci“. Také hrdinové z tribuny se začali měnit, počali pocíťovat „odpovědnost“ za další vývoj fabriky i státu, prohlásili se za „zdravé jádro strany“, a stali se tak základem tvrdých prověřkových komisí. Všichni byli členy Lidových milicí a zúčastnili se likvidace demonstrace dne 21. srpna 1969, při níž byli usmrceni Danuška Muzikářová a Stanislav Valehrach. Dosud beztrestně. Paní Jiřina Menšíková, ač vdova po redaktoru, který zahynul ve službách rozhlasu, skončila jako uklízečka v Pozemních stavbách. A já, jako „protisovětský a protisocialistický element, organizátor nátlakových akcí“, skončil v Královopolské.

21. 8. 1968 na ulici Kounicova, Brno

21. 8. 1968 u Čs. rozhlasu na Beethovenově 2, Brno

21. 8. 1968 na Konečného náměstí, Brno

Ing. arch. Jan Kruml

Ještě jedno letošní výročí

Zanedlouho skončí rok plný významných jubileí a my bychom málem zapomněli na 25. výročí existence České republiky jako samostatného státu. Ano, v této formě náš stát začal existovat od 1. ledna 1993.

Naše dnešní mládež (např. moji vnuci a vnučky), narozená koncem 20. nebo počátkem 21. století ani jiný státní útvar, který by mohla pokládat za svůj, v této zeměpisné poloze nezná. A přece nepřišlo to zmíněné rozdělení Československa nepředvídaně a náhle jako blesk z čistého nebe.

Naše první republika, jíž se někdy říká *Masarykova*, trvala bohužel jen necelých 20 let, totiž od 28. října 1918 do 30. září 1938, tedy vlastně o dobrých pět let méně než náš současný stát. Od samotných počátků, například od data washingtonské deklarace – 18. 10. 1918, byla vytvářena jako *samostatný stát československý ve smyslu ideje republikánské*. Ta deklarace byla jakousi předehrou k ústavě, která byla ovšem v definitivní verzi schválena československým parlamentem až v únoru 1920. Hlavní složkou tohoto státu je v ní označován *národ československý* a za úřední jazyk *řeč československá*. O této demokratické republice jsme se ve škole učivali, že sahá od Aše (v západních Čechách) až k Jasině (na východě Podkarpatské Rusi, jež byla k ČSR připojena na základě plebiscitu od 2. 5. 1919). V tomto geografickém útvaru se ČSR udržela jen do *Mnichova*, přesněji řečeno, jen do 30. 9. 1938, kdy československá vláda byla nucena vyslovit souhlas s mnichovským diktátem (dohodou hitlerovského Německa a fašistické Itálie s Velkou Británií a Francií o odtržení pohraničních území s německou menšinou). Po Mnichově se území našeho státu zmenšilo o celou třetinu. České země ztratily souvislý pás území při severní, západní a jižní hranici, který začátkem října 1938 obsadila německá armáda, včetně Hlučínska, zatímco na severovýchodě zabrala 7. října polská armáda celé Těšínsko. Slováci přišli o jižní okraj země, kde žila maďarská menšina. Avšak Hlinkova slovenská strana ľudová (usilující od 20. let o samostatné Slovensko) docílila už 6. října vyhlášení autonomní správy Slovenska a k tomu se 10. října přidala i Podkarpatská Rus. Mezitím, už 5. 10., prezident Edvard Beneš ze své funkce odstoupil a o 14 dní později emigroval do Velké Británie. Teprve 19. 11. 1938 schválilo Národní shromáždění zmíněnou autonomii Slovenska i Podkarpatské Rusi a potvrdilo nový oficiální název státu – *Česko-Slovensko*.

Ta **druhá** republika česko-slovenská neměla dlouhé trvání. Jak známo, už 15. března 1939 obsadilo hitlerovské Německo celé zbývající území českých zemí, tento nesamostatný státní útvar nazvalo *Protektorát Čechy a Morava*. Avšak už dva dny před tím jednali představitelé nacistického Německa v Berlíně se slovenskou autonomní vládou o odtržení od českých zemí a o vytvoření „suverénního“ *slovenského státu*. Ve skutečnosti to byl státeček vazalský, obecně považovaný za fašistický, jehož nevelká armáda se pak musela za války zúčastnit nacistického vojenského tažení proti Sovětskému svazu, a třebaže v jejím čele stál jako prezident katolický kněz P. Jozef Tiso, nedokázala zabránit masové deportaci slovenských židů do koncentračních táborů. K tomu všemu došlo však později, za dosud nejstrašlivější **druhé světové války**, která začala 1. září 1939, německým vpádem do sousedního Polska. Naproti tomu už v listopadu 1939 uznala francouzská vláda *Československý národní výbor* (základ budoucí čs. vlády v exilu), jehož členem byl Dr. Edvard Beneš, Msgre Jan Šrámek apod., jako legálního reprezentanta ČSR. O měsíc později vyslovila

svůj souhlas i Velká Británie. V červenci 1940 byl pak britskou vládou uznán Dr. Edvard Beneš jako prezident nadále trvající ČSR a ten pak jmenoval premiéra Msgre J. Šrámka a ostatní členy prozatímní československé vlády v Londýně. Českoslovenští emigranti vytvářeli pak vojenské oddíly v rámci britské armády, z nichž prosluli hlavně letci, zvláště v *bitvě o Británii*, také však příslušníci tankových a pěších útvarů v severní Africe a po invazi do Normandie i na území Francie a pak i Německa. Významným hrdinským činem československých vojáků – parašutistů, vycvičených ve Velké Británii, byl atentát na R. Heydricha, třetího nejvyšší postaveného muže mezi nacisty. Teprve v květnu 1944 byl z podnětu prezidenta Beneše (v prosinci 1943 osobně o to v Moskvě požádal J. V. Stalina) vytvořen na území Sovětského svazu československý armádní sbor pod vedením generála Kratochvíla, jenž po bitvě u Dukly (6. 10. 1944) byl nahrazen generálem L. Svobodou. Mezitím, 29. srpna 1944, vypuklo na Slovensku, z podnětu partyzánského hnutí podporovaného ze Sovětského svazu, *Slovenské národní povstání*, bylo však německou armádou do konce října 1944 krutě potlačeno. Významnou událostí z konce války je i *Pražské národní povstání*, ve dnech 5.–9. května 1945, které zásluhou *Vlasovců* (ukrajinské povstalecké armády) nebylo Němci potlačeno a udrželo se až do okamžiku vstupu sovětské tankové armády do Prahy. Americká osvobozená armáda obsadila již 6. 5. 1945 města Plzeň a Karlovy Vary a jejich okolí.

Po osvobození v roce 1945 byla ustavena *Československá vláda Národní fronty* s premiérem Zdeňkem Fierlingerem. Slovensko si však uchovalo autonomii, jíž vládl tehdy sbor povereníků, kterému předsedal Gustáv Husák. Nastala éra tzv. **třetí** republiky, jejíž území bylo ovšem o třetinu menší – Podkarpatská Rus byla v lednu 1946 definitivně připojena k SSSR a dostala jméno *Zakarpatská Ukrajina*. Ta třetí republika nepřežila datum 25. února 1948. Potom nastala totalitní vláda jedné strany a náš společný stát nesl oficiální název *Československá lidově demokratická republika*. Státoprávní uspořádání ČSR se pak po celých 20 let nezměnilo. Teprve po rozsáhlých diskusích *Pražského jara* v červnu 1968 Národní shromáždění v Praze schválilo ústavní zákon o *přípravě federativního uspořádání* našeho státu, který se už od července 1960 nazýval *Československá socialistická republika* (ČSSR) a měl nový, tomu odpovídající státní znak. Od 1. 1. 1969 byla tedy ČSSR dělena na *Českou socialistickou republiku* (ČSR!) a *Slovenskou socialistickou republiku* (SSR), v nichž vládla na jedné straně *Česká národní rada* (ČNR), na druhé straně *Slovenská národní rada* (SNR), v Praze pak federální vláda celé ČSSR.

V takovém uspořádání státu jsme žili až do konce komunistické totality za dozoru těžce vyzbrojených sovětských okupačních vojsk. Po *sametové revoluci*, jež začala 17. 11. 1989 v Praze, se namísto politických stran vytvořila dvě politická hnutí – v českých zemích *Občanské fórum* (OF), na Slovensku *Verejnost proti násilíu* (VPN). Po volbách v červnu 1990, v nichž obě hnutí zvítězila, vytvořila spolu s lidovci a *Křesťansko-demokratickou stranou* (KDS) koaliční vládu. Už tehdy ve společném federálním parlamentu se začali slovenští politikové domáhat větší samostatnosti. Spory se odvíjely například kolem způsobu psaní: *Česko-Slovensko*, nebo *Česko a Slovensko*?

Tato tzv. *pomlčková válka* či spor o *vlastní stoličku* v budoucí Radě Evropy se vlekly celý rok. V letních parlamentních volbách 1992 zvítězily však nově (v roce 1991) utvořené politické strany – v českých zemích *Občanská demokratická strana (ODS)*, vedená Václavem Klausem, na Slovensku *Hnutie za demokratické Slovensko (HZDS)*, vedené Vladimírem Mečiarom a oba lídři se ještě v létě téhož roku na separátním jednání v Brně (v zahradě vily *Tugendhat*) dohodli na **odtržení Slovenska** čili na ustavení dvou samostatných států, *České republiky* a *Slovenské republiky*. Federální národní shromáždění, v němž obě zmíněné politické strany měly poslaneckou většinu, pak odhlasovalo tuto ústavní změnu s platností od **1. 1. 1993**, tedy před 25 lety. Obyčejných lidí se tehdy nikdo na jejich názor neptal – žádné referendum se nevypisovalo.

Po tomto suchém výčtu historických dat, milý čtenáři, mně dovol několik drobných vzpomínek, vzpomínek starce, který zažil ještě i kousek té první, Masarykovy republiky. Pamatuji si třeba to *kalané ráno* 14. září 1937. Byl jsem žáčkem první třídy obecné školy v Bořeticích. Naše učebna byla v patře *nové školy*, na které se skvěl velký černý nápis: *Masarykova jubilejní obecná škola*. Hned ráno, po příchodu do naší třídy jsem si všiml, že na každé lavici, i na té, v níž jsem seděl s Tomášem Procházkou, leží hromádka předmětů. Než jsem je stačil prozkoumat, ozvala se od svého stolu paní učitelka Sekaninová: „*Milé děti, buďte zticha a posadte se. Dnes umřel náš pan prezident, tatíček Masaryk! Ty drobnosti na lavici jsou vaše, na památku. A nyní vstaňte a jeho duši věnujeme minutu ticha...*“ Během té chvíle, co jsme stáli v *pozoru*, jsem se zahleděl na obraz pana prezidenta (známá grafika od Maxe Švabinského), který visel na čelní stěně třídy, vedle křížku. Představoval jsem si, jak duše staříčkého prezidenta *Osvoboditele* jako malý bílý andílek vzlétá k nebesům...

Další vzpomínka, po Mnichově, někdy v listopadu roku 1938. Chodil jsem už do druhé třídy a ráno před vyučováním jsem před školou zahlédl mezi prvňáky dosud neznámého kluka s dlouhými blond vlasy, zastřiženými po dívčím způsobu, na mikádo. „*Kdo to je?*“ zeptal jsem se jedné spolužačky, jež se jmenovala Anežka Pazderková. A ona odpověděla: „*To je bratranec Vojta. Náš strýc s rodinou, musel ze Slovenska utéct a teď tu bydlí u strýce Jožky.*“ Přiznám se, že jsem ten důvod k vyhnání Čechů (českých učitelů a úředníků, jakým byl pan Vojtěch Pazderka, otec toho chlapce) ze Slovenska tehdy ještě nepochopil. Po letech jsem se dočetl, jak toto vyhánění bývalo mnohdy prováděno násilím a represáliemi ze strany *Hlinkových gardistů* či *ludáků*.

A pak mám taky vzpomínku z dob Protektorátu, kdy jsem denně dojížděl do hodonínského *reálného gymnázia*. Jak známo, kousek za Hodonínem, středem toku řeky Moravy, probíhala tehdy velmi ostře střežená hranice mezi *slovenským štátem* a „naším“ Protektorátem.

Jednou odpoledne, po vyučování, jsem se vydal, s aktovkou v ruce, po silnici kolem hodonínské *tabáčky* k tomu hraničnímu mostu. Z odstupu snad 50 metrů jsem pozoroval spuštěnou hraniční závoru, se strážními budkami, kde se střídaly z blízké strážnice dvojice německých vojáků s přilbami na hlavách a puškami, opatřenými lesklými bajonety, na ramenou. Zastavil jsem se, ještě jednou na vojáky pohlédl a vzápětí jsem si uvědomil, že by mě, dvanáctiletého kluka s aktovkou, mohli z něčeho podezírat. Otočil jsem se tedy a šel zvolna nazpět k městu.

Za komunistické totality jsme ovšem na Slovensko dosti jezdili, jako turisté a já, později i služebně, za bratislavskými malíři a sochaři. Mělo to však jiná omezení. V roce 1956 jsem o prázdninách dělal průvodce po ČSR studentům z NDR (východního Německa). Městem Bratislavou jsem je prováděl celé dva dny, ale na pohraniční hradičko Děvín jsem s nimi jít nesměl. Za tím účelem musel přijet z mé *alma mater* z Brna důkladně prověřený náhradník. Když jsme si pak roku 1976 se ženou koupili starou „rekreační“ chalupu v srdci beskydských hor, netušili jsme, že o dalších 20 let později to budou opět hory pohraniční, mezi Českou a Slovenskou republikou.

Ale vybavuji si i jedno poklidné zářijové odpoledne 1993, kdy jsem byl s manželkou poprvé v Itálii. Procházeli jsme se okrajovou ulicí nevelkého města Ravenny, proslulého raně křesťanskými chrámy a mauzoleem, jež zdobí podnes nádherné nástěnné mozaiky. V přízemí jednoho domu byla otevřena široká vrata a tam pracoval starý truhlář. „*Bon giorno,*“ pozdravili jsme a zdvořile nakukovali dovnitř, kde stály již hotové, čerstvě opravené starobylé skříně a truhlice. Ptal se nás, odkud jsme, a já mu odpověděl: „*Della Repubblica czece.*“ Ale on mě opravil: „*Czecoslovaca! Presidente Havel.*“ Tak jsem mu nadšeně přitakal: „*Sì, signore,*“ a řekl jsem své ženě: „*Podívejme se, oni nemohou také na naše Československo zapomenout!*“ Nezapomněli jsme, i když jsme – oba státy – již dávno řádnými členy Evropské unie a tzv. *schengenského prostoru*, tedy uvnitř společné vnější „evropské“ hranice, která probíhá mimo nás, až mezi Slovenskem a Ukrajinou a mezi Maďarskem a Srbskem.

Samozřejmě, to čtvrtstoletí České republiky či – jak se dnes říká – Česka, nebylo žádnou monotónní idylkou. Vezměme si jen ty tahanice o vládu, o premiérský a prezidentský úřad, ty zmatky s privatizacemi, s restitucemi, ta *divoká 90.* léta a celých těch 18 let nového století, ba tisíciletí, a třebaže jsme se tolikrát nad tím vším politikařením rozčílovali, musíme přece jen alespoň v duchu poděkovat Bohu, že žijeme celou tu dobu v míru, bez válek, ve svobodě a alespoň v relativním blahobytu, ba, oproti dobám před 50 až 70 lety, také v hmotném dostatku a mnozí mezi námi až v nezdravém nadbytku.

PhDr. Antonín Grúza

Po vinobraní

Oldřich Damborský (2012)

Vinice ostříhaná Větrem dohola
se choulí se do mokrého kožichu mlhy,
Luna na obloze – stříbrná stodola
a hvězdy dělají na obloze bílé vlny.

Vinice dala ze sebe to nejlepší, co mohla,
děti bobulí utekly za školu do sklepů,
přízračnost opuštěného hnízda vinici zmožla
a jen tápe, kde jsou, jen poslepu.

A moudrý stařec vinař svolává děti k sobě
a koupe je v kádích, ať prohlédnou,
v této nejednoduché těžké hektické době
víno je studnicí radosti a písní bezednou...

Navštívil bojiště Velké války

Na konci října navštívil Václav Petrásek, kronikář a amatérský historik z Bořetic bojiště první světové války na italské frontě. Získal od pozůstalých korespondenci mezi rodiči, feldkurátem a velitelem jejich syna Josefa Michny, který padl v listopadu 1917 na hoře Monte Tomba v provincii Belluno (korespondence již byla v BL přetištěna).

Po studiu dostupných materiálů o 12 ofenzivách v tomto prostoru jsem se rozhodl (v rámci oslav 100. výročí ukončení této války a vzniku ČSR) navštívit s vnukem Adamem tuto oblast a místo, kde tříadvacetiletý voják Michna padl. Cílem cesty byl i rozsáhlý památník na hoře Monte Grapa, památník na hoře Monte Tomba a další památky.

Památník na hoře Monte Tomba je velmi prostý. Jen velký bílý kříž s krásnou zlatou mozaikou, ke kterému jsem položil kytičku květů z Bořetic. Na hoře je možno ještě dnes spatřit staré zákopy vykopané ve skále (bílý mramor) a některé jejich dnešní rekonstrukce.

Hora Monte Grapa byla v první den našeho pobytu zahalena mraky s teplotou tři stupně celsia a dohledností do 30 metrů. Proto jsme se rozhodli příští den ráno horu a památník znovu navštívit. To nám již počasí přálo a byl krásný den. Vnuk Adam pořídil z této cesty množství fotografií.

Foto: Adam Strohanzl

Václav Petrásek

Podzimní

Oldřich Damborský (1999)

Padají rezavé srolované vlasy
podzimní vinice na hlinu,
rozhlas hlásí mlhavě o počasí
jako bys krájel bílou slaninu.

Zlaté listí bříz má váhu peříčka,
ocel mraků vykuta podzimním létem,
na tisícivoltovém drátě sedí jiříčka,
na duši melancholické písňe mleté.

Přijímám signály tvých plyšových očí,
na hardisk mých ztracených lásek,
rozžhavené olovo nudy se valí po úbočí
v rozoraném poli dne poslední klásek.

Poslední klásek starosvětské naděje
vřetena svalů lhovostejnosti jej svírají.
Říkáš: Nic mne od lásky odejít nepřiměje,
budu to stéblo držet v pěsti potají...

Taková obyčejná životní rapsodie

Oldřich Damborský (2013)

Volám příteli do ubytovny,
dluhy a samota ho tíží,
kamarádka volá, abych rychle přišel,
chce si povídat o manželovi,
co jí bije a pije,
taková obyčejná životní rapsodie
a lze léčit i slovy.

Dávná přítelkyně má nedostatek financí
a dětem nemůže dopřát zájmové kroužky,
to jenom ptáci se ke stejné řece vrací
a samotáři vytvářejí hloučky.

Nemohu padnout,
kdo by se o ně postaral?
Slyším podzimní vítr vanout
a Měsíc mlčí dál.
Vím, božská Hoebe,
básníci Atlanti musí držet nebe...

Na grošákovi noci (PF 2019)

Oldřich Damborský (2018)

Šavle mrazu
přesekla noc na půlku,
papachy tmy
letí spolu
s ostruhami hvězd
planinou vesmíru.
Lásko, udělejme si
příští rok
radosti na míru...

Bořetický básník Oldřich Damborský
získal v roce 2018 v literární soutěži
Mělnický Pegas Čestné uznání za básnic-
ký cyklus Nesnesitelná lehkost básněni...
Jsme rádi, že tak dobře reprezentuje naši
obec a zviditelňuje náš vinařský kraj.
Redakce Bořetických listů srdečně gratuluje

Jak jsem se odnaučil po večerech toulat

Když je někdo malý, musí počítat s tím, že ho budou rodiče neustále poučovat, co smí a co nesmí, neboť je ještě prcek. Ono to zpravidla nepomáhá, tudíž je nutno takového kaštánka sem tam postrašit, aby měl respekt. K tomu slouží čerti. Ti jsou prosím vybaveni pekelnou metlou a velkým měchem, do něhož strkají malé raubíře. Taktéž Polednice je nebezpečná. Z dálky vypadá jako obyčejná tetička. Jakmile se však přiblíží k malému zločinci, bleskurychle se změní na hrůznou příšeru, kluka rafne, strčí ho do měcha a zatáhne si ho do svého doupěte a tam ho sežere. Klekánice chodí jenom večer. Specializují se na děcka, co se večer toulají. Také ho sežere a nepotřebuje k tomu ani chleba či cibuli. Malá děcka se pak těchto strašidel bojí, a tudíž poslouchají. My jsme ovšem již velicí, na žádná strašidla již nevěříme, a proto se jich ani nebojíme. Konec konců, každý přeci vidí že jsme chlapi a ti se, jak známo, nebojí.

Celá naše parta seděla pod ořechem. Vedli jsme vážné řeči o životě, když kolem šel strýc Babáček a na chvíli si k nám přisedl na kus řeči. Vyprávěli jsme mu, jak se malý Vašíček onehdy bál, když jsme mu vyprávěli o čarodějnicích a jak jsme se tomu nasmlí, protože my na nějaké takové strašidla dávno nevěříme. Načež nám strýc vysvětlil, abychom se nepletli, páč jeden nikdy neví a že sám už zažil hrůze, o kterých nám ani nemůže povědět. My hned na něj, aby nám o nich vyprávěl. On na to, že přeci jenom neví, zda se nebudeme bát. My mu však sebejistě vysvětlili, že jsme již velicí, páč už chodíme do páté třídy, a navíc, jsme přece chlapi, né?

Načež strýc na to, to máte pravdu, to musí uznat každý. „Znáte tetku Vymazalku z Jericha?“ Začal strýc docela nevinně. „Tož onehdá sem byl navečír u nich doma. Seděli sme za stolem a besedovali jsme, když v tom začalo bít klekání. Tetka najednou strnula a já s hrůzou pozoroval, jak se jí huba začala rozpadat do strašné mumie. Místo očí měla enom černé díry a v nich malý jedovatý světýlka. V otevřené hubě měla veliké krvavé špičáky. Tváře propadlé a místo vlasů enom chuchvalce chlupů. Ruky ji seschly do pařátů a za nehtama neměla špinu jako vy, ale krív ze včerejška. Pomalu vstala a jako náměsíčná s rukama dopředu šla a tiše kňučela. Potom rafla velký měch a vyšla ven. Hrůzú sem úplně zkoprněl. Tak je to přece enom pravda, co se o ní vykládá. Je to klekanica, co po klekání chytá túlavý děcka, ty potom tymba hroznýma zubama zakúsne a sežere.“ Zůstali jsme jako opaření, když na to Jarďa pravil, že by ho nějaká klekánice nemohla chytit, neb umí běžet s větrem o závod. „To ti, milej zlatej, néni nic platný, protože tě uhrane, a to se potom člověk nemože ani pohnút,“ odpověděli mu na to strýc a my všichni z beznaděje polkli slinu. „No a dyž je tak ochrnutěj, chytne ho pod krkem, tymba krvavýma zubama se přiblíží ke krku, potom si ho olízne a zatne do něj zubále až krív stříká. To je potom konec. Takovýho kluka už nikdá nikdo neuvidí. A to enom proto, že se po večerech túlal.“ S otevřenou pusou jsme dál poslouchali. „Nebo znáte strýca Horčičku, co furt jezdí s tym velkým černým kolem a co mají na nosiči furt měch? Tož ten se taky živí chytáním túlavých kluků. Rafne kluka, šupne ho do teho měcha, zaveze ho do Kobylí a prodá ho kůžkařovi Kobliho. Za kluka dostane čtyřicet korun. Za psa dvacet.“ „A co s níma ten kůžkař dělá,“ ptá se Bůček s hrdlem staženým. „Tož to je různý. Dyž je ten kluk dost klustej, vyškvaří z něj aj trochu škvarků. Ale obyčejně ho lupne za ucho, jak králíka, stáhne ho a z tej kůže vyrábí takový pytlíky na tabák jak tento.“ Ochromeně jsme se dívali na ten pytlík, načež strýc jen

tak ledabyly pravil. „Ale tento je enom z jakéhosi Vrbečáka.“ A nám se hned ulevilo. Strýc pokračoval. „Oni sú aj všelijaký jiný hrůze, co možú barskerýho kluka večír potkat. Šel sem jednu večír ze sklepa dom. Furt sem měl pocit, že se na mě nekdo upřeně dívá. Svitil sem si enom laterňú. Rači sem se neotáčel. No ale ten pocit byl stále horší, a tož sem se otočil a on vám za mnú stál pes, obrovskej jak jalovica. Děsivý očiska mu žhnuly a z otevřenej tlamy mu vylízaly tesáky rudý od krvi. „Ty nevíš, Babáčku,“ promluvil na mě hlubokým lidským hlasem, „že túlat se po sklepech je zakázaný?“ Já na nic nečekal, šlahl sem s laternú a mazal sem na tych mojich křivých nohách, co to dalo.“ Pokračovali strýc, zatímco my měli hrdla stažená. „Já už zažil všelijaký hrůze, ale to, co sem zažil onehdá toťkaj v Jerichu, na to nezapomenu do nejdelší smrti. Znáte ten domeček strýca Vale, co bývajú v Jerichu? Tož večír sem šel k nim cosi vyřídít. Sáhnu na kliku. Bylo zamklý. Ná co to, dyť u nich se nezamyká. Snát se jim něco nestalo, řekl sem si a překročil sem zahrádky, abych se podíval oknem. To, co sem uviděl v tým okně, bylo něco tak hroznýho, že sem úplně zdřevněl. Byl tam stůl. Na něm hořela svíčka a za stolem seděla tá příšerná hrůza – hovno s krvavým mečem. Vyletěl sem, jak dyby mě kůň kopl, a až do rána sem se třepal.“ Tak strýc pokračovali a my v napětí ani nedýchali. „Tož onehdá sem byl na hřbitově. Klekl sem si u hrobu našej babičky, abych se za ňu pomodlil. Náhodú sem se podíval na vedlejší hrob Jožky, co se oběsil, a vidím, jak se kamínky na jeho hrobě začínajú točit v kruhu stále rychlejší a rychlejší v bláznivým reji, když vtem hrob doslova vybuchl a z něj vyletěl oběšenej Jožka eště se štraňkem kolem krku. Rafl mě tymba hroznýma rukama a šklebíc se táhl mě obrovskú silú do hrobu. Naštěstí šel kolem Janek kostelník. Šplíchl trochu svčenej vody na tú mrtvolu, a jak dybych se probudil. Jožka nikde, jak dyby se nic nestalo. Tož sem řekl Jankovi, aby mně dal loka tej svčenej vody v plácače a byla na mú dušu svčena.“ Strýc by určitě pokračoval dál, ale byla už skoro tma. Tož se s námi rozloučil. I nám nebylo jaksí do řeči. Šli jsme každý domú a stále jsme se otáčeli. Ne že bychom se báli, vždyť jsme chlapi, ale jak říkali strýc, jeden nikdy neví.

Na druhý den mě požádal kostelníkuj Cyrda, abych za něj odzvonil klekání. Byla již tma, když jsem šel přes hřbitov na kostelní věž. Za chvíli jsem měl odzvoněno a jak tak jdu dolú po špatně osvětlených schodech, cosi mně říkalo, co když tam ve tmě, co nevidíš, něco na tebe čeká. Ále jdi, řekl jsem si, přece se nebudeš bát, chlapi se přece nebojí. Přes hřbitov je to jenom kousek cesty, ale i ta může být nekonečná, když jsem si vzpomněl na toho oběšeného Jožku. Navíc jsem cítil upřený pohled a horký dech v zátylku. Já jsem se neotočil, ale začal jsem zlehka klusat. Né že bych se bál, ale jeden nikdy neví. Však toho hrozného pocitu jsem se nezbavil. Naopak, čím jsem běžel rychleji, tím víc jsem cítil, jak mně cosi na krk sahá a za mnou dupe. V tom trysku jsem si neuvědomil, že běžím dolú Jerichem kolem domku strýca Vale s tím hrozným strašidlem. Zapnul jsem forsáž, moje nožičky v závratné rychlosti kmitaly, aj blekotal jsem mami a ta hrůza mně seděla za krkem, a teprve, když jsem vletěl polomrtvý do kuchyně, teprve tam v klínu babičinné selské sukně jsem se uklidnil. Nikdy jsem se jí pak nepřiznal, co mě tak vyděsilo. Jak bych mohl, vždyť jsem byl již veliký, vždyť jsem byl již páták.

Z historie bořetického kostela II

V předchozím čísle BL jsem psal o počátcích výstavby dnešního bořetického kostela, vlastně o jeho první stavební fázi, kterou můžeme nazvat *oppersdorfská* a označit jako raně barokní. Právě v tomto stavebním stylu se uskutečnila a zůstala v podstatě dodnes zachována půdorysná dispozice bořetického kostela, který byl od svých počátků plánován jako prostorný chrám poutní.

Ten jeho půdorys a také severojižní dispozici s půdorysem původního okolního farního hřbitova mohli čtenáři předešlého čísla Bořetických listů zhlédnout na otištěném výseku z indikační skici k stabilnímu katastru naší obce z roku 1827. K tomuto názoru o nadměrném rozsahu místního kostela mě vede výpočet jeho prostorové kapacity a její porovnání s počtem tehdejších obyvatel, resp. věřících katolíků v Bořetických koncem 17. století. K roku 1691 se obyvatelstvo obce odhaduje maximálně na 250 osob, a jestliže vynecháme z toho počtu děti nejútlejšího věku (dnes bychom řekli *věku předškolního*; tenkrát nebyla však ještě školní docházka povinná) a nemohoucí starce, vyjde nám počet asi 170 věřících, zatímco kostel byl proponován asi na 750 až 800 osob.

Vraťme se však, alespoň v duchu, k dalšímu sledování tehdejší výstavby svatoanenského kostela. Tu druhou, finální etapu budování našeho chrámu bychom mohli označit jako fázi lichtenštejnskou. V pověsti zmíněná kněžna Marie Antonie z Lichtenštejna, od roku 1704 provdaná za uherského hraběte Marka Adama z Czoboru, získala hodonínské panství až 20. prosince 1712. Její manželství s uherským hrabětem, který měl údajně velmi prudkou povahu, příliš šťastné nebylo. Snad proto se vyžívala v horlivém budování nových a obnově starých, poškozených kostelů na svém panství. V roce 1716 dala postavit kapli sv. Antonína v Brumovicích, Právě do této doby spadá zřejmě i **dostavba** bořetického kostela, kterou například Ladislav Hosák klade do počátku 18. století. Tomu by odpovídalo i kartografické zakreslení Bořetic na Müllerově mapě Moravy (výsek otištěn dále v tomto čísle), kde u německého zkomoleného názvu naší obce (*Porschetitz*) je značka „ves s kostelem“ – kroužek s křížkem.

Vzhledem k tomu, že Müllerova mapa vznikla v roce 1716, i když tiskem byla vydána až J. B. Homannem v německém Norimberku 1720, domnívám se, že bořetický chrám svatě Anny byl barokně dostavěn nejspíš v letech 1713–1716.

O tom, jak tahle stavba probíhala, můžeme usuzovat jen na základě našich znalostí historie architektury vůbec a barokní zvláště. Stručný popis nám naznačuje, že jde o jednoduchou kostelní stavbu ještě ve slohu raně barokním. Je to kostel podélné dispozice (o jejíž přibližně severojižní orientaci jsem již psal), jednolodní, o čtyřech klenebních polích, z nichž jedno připadá na presbytář a zbývající tři na kostelní loď. Je zaklenut valenou klenbou se styčnými výsečemi v ose oken. Ke kněžišti, oproti lodi poněkud zúženému a odsazenému valeně sklenutým triumfálním obloukem, přiléhala na straně západní hranolovitá sakristie sklenutá křížově (tzv. *stará sakristie*). Na jižní straně je pak představěna hranolovitá věž, na čtvercovém půdorysu. Na její průčelní, jižní straně je hlavní vstupní obdélný portál s půlkruhovým záklenkem a relativně plochým kamenným ostěním. Nad ním, v patře, je prolomeno obdélníkové, prosklené okno, s půlkruhovým záklenkem. O dvě patra výš má věž, v tzv. zvoníčném patře, podobně utvářená okna na svých třech stranách,

nikoliv prosklená, nýbrž jen uzavíratelná dřevěnými okenicemi s masivními dřevěnými žaluziemi. Nad každým oknem je umístěn velký kruhový bílý ciferník věžních hodin, s černými ručkami a římskými číslicemi. Ke čtvrté, severní straně věže přiléhá sedlová střecha s vysokým dřevěným krovem a půdním prostorem nad kostelní klenbou. Samotná věž byla, patrně až do 30. let 19. století završena vznosnou barokní cibulovou střechou, s jednoduchou lucernou (asi na ten způsob, jak ukazuje obrázek), k jejímuž zřízení došlo asi při nějaké vichřici.

Pozorný čtenář si jistě všiml v tomto článku, že můj popis bořetického kostela je velmi stručný a že se týká jen exteriéru, tedy vnějšího vzhledu té stavby, nešlo mu však ani použití minulého času u některých partií budovy. Bořetický kostel sv. Anny byl kolem roku 1750 poutním místem, jehož význam přesahoval hranice regionu. O tom se mohl přesvědčit každý z mapky otištěné v knize *Bořetice v proměnách času*, na straně 198. Zmíněná kněžna Marie Antonie jej vybavila i varhanami, které sloužily až do roku 1901, kdy byly nahrazeny současným nástrojem na náklad jejího potomka. Na věži byly zavěšeny i tři zvony, které pak byly jako poškozené přelity v roce 1884 v nové, a ty skončily za první světové války, když byly roku 1917 zrekvírovány pro zbrojařský průmysl. Ale tady už skončím, a pokud to bude čtenáře BL zajímat, napíši ještě třetí pokračování těchto příspěvků.

PhDr. Antonín Grůza

Tak asi vypadal náš kostel v 18. století.

Základní škola a Mateřská škola Bořetice, okres Břeclav, příspěvková organizace

Aktuality ze základní školy

Školní rok 2018/2019 začal velmi netradičně. V polovině září se uskutečnil školní výlet na ostrov Elba v Itálii. Tuto akci zorganizovala třídní učitelka 5. třídy Emilie Jedličková, za což jí patří velké poděkování. Žákům se tato forma školy v přírodě velmi líbila. Dopoledne se učili, soutěžili, poznávali krásy ostrova a odpoledne si užívali moře.

Prvňáčci pod vedením třídní učitelky Dagmar Zemanové již pěkně počítají i čtou. Koncem listopadu je navštívil pan starosta František Petrásek společně s žáky páté třídy i třídní učitelkou Emilií Jedličkovou. Žáci 1. třídy byli podrobeni zkoušce ze čtení připravené pátáky. Všichni prvňáčci v této zkoušce obstáli na výbornou, a získali tak Slabikář, který jim pan starosta slavnostně předal.

Žáci 2. třídy pracují s paní učitelkou Mgr. Miroslavou Herůfkovou pilně jako včeličky. Společně se třetáky také úspěšně zvládli deset lekci plaveckého výcviku i přesto, že vzhledem k rekonstrukci bazénu v Hustopečích museli dojíždět až do Ratíškovic. Třetáci i čtvrtáci jsou zdatnými cyklisty. Společně si užili velmi dobře zorganizovaný cyklovýlet, který pro ně připravily třídní učitelky Mgr. Jiřina Ševčíková a Mgr. Jana Šedivá. Pátáci se čtvrtáky absolvovali dopravní výchovu na dopravním hřišti v Hustopečích a také přátelský turnaj ve florbalu v ZŠ Kobylí, kde se umístili na krásném třetím místě.

Děti z MŠ a žáci ZŠ potěšili nejen naše starší občany tradičním vystoupením v kulturním domě při milém setkání se seniory. Školáci

si letos připravili hudební pohádku Šípková Růženka. Pohádkou se ve škole žilo už od září, s přípravami pomáhali všichni pedagogičtí pracovníci školy. Jejich několikaměsíční přípravy byly odměněny dlouhým potleskem. Velké poděkování patří rodičům, kteří dětem zajistili krásné kostýmy. Důležitou roli zde sehrálo také kvalitní ozvučení, které pro tuto akci zajistil náš zřizovatel.

Ve středu 5. prosince nás ve škole i školce potěšila návštěva Mikuláše se svojí družinou. Mikuláš všem nadělil krásné balíčky plné ovoce a dobrot. Děkujeme našemu zřizovateli za bohatou nadílku a Mikuláši, andělovi a čertíkům za návštěvu.

Podrobnější informace o dění ve škole i školce včetně pestré fotogalerie můžete sledovat na naší adrese www.skolaboretice.cz.

Jménem zaměstnanců ZŠ a MŠ Bořetice přeji všem čtenářům BL krásné a veselé Vánoce, šťastný a pohodový rok 2019.

Mgr. Ivana Macháčová, ředitelka školy

Mateřská škola

Naše mateřská škola se v pátek 26. října připojila k oslavám výročí vzniku Československé republiky. Děti pracovaly v duchu národní hrdosti. Nejdříve určovaly barvy státní vlajky, sestavily ji z Lega a skládaly z puzzle. Nakonec vlajku vymalovaly a vyvěsily do oken MŠ. Povídali jsme si, jaké máme státní znaky, jak vypadá tvar České republiky a kde naše republika na mapě leží. Nezapomněli jsme ani na státní hymnu, její název i melodii. Děti přemýšlely, při jaké příležitosti je možné českou hymnu zaslechnout a kde.

Také jsme se zúčastnili sázení lípy před kulturním domem spolu s panem starostou. Nutno podotknout, že toto téma děti nadchlo. Ještě odpoledne si broukaly naši státní hymnu a vyzvídal detaily, které je zajímaly. Popřáli jsme naší zemi hodně zdraví, a co jí popřály naše děti?

Co bys popřál ČR k narozeninám?

Hodně štěstí, zdraví, ať je naše vlajka zdravá.

Aby dostala dárečky.

Všechno nejlepší k narozeninám.

Ať se jí nezkaží narozeniny a mám jí rád.

Já jí namaluji celou zeměkouli a ukážu jí vesmír.

Jak vypadá ČR?

Má červeno-modro-bílou vlajku.

Barevně.

Jako rybička.

Jaké kamarády bys vybral ČR?

Hodně, aby nebyl ani jeden zlý a nikdo nekradl a nebral hračky.

Aby se u nás nestřílelo.

Honzíčka, Kubu, Dominička, Tomáška.

Zpracoval kolektiv učitelek MŠ Bořetice

Začátek školního roku

1. třída

Zahájení školního roku 2018/2019

Zahájení školního roku 2018/2019

Žáci 1. třídy ve školním roce 2018/2019

Zahájení školního roku 2018/2019

Žáci ZŠ ve Hvězdárně a planetáriu Brno

2. třída

MIKULÁŠI

Mikuláši, Mikuláši,
proč mě dneska čertů straší?!
Já neslobím maminku
jmenom nikdy, choilinku...
Co lom bříšim dáš jí pusu
a pak siš bez rámsu
jdu sis lákou hrát
nebo klidně spát.

2. třída

MIKI

Jarda

Anička Štěpán Alex.

Verča

Káča

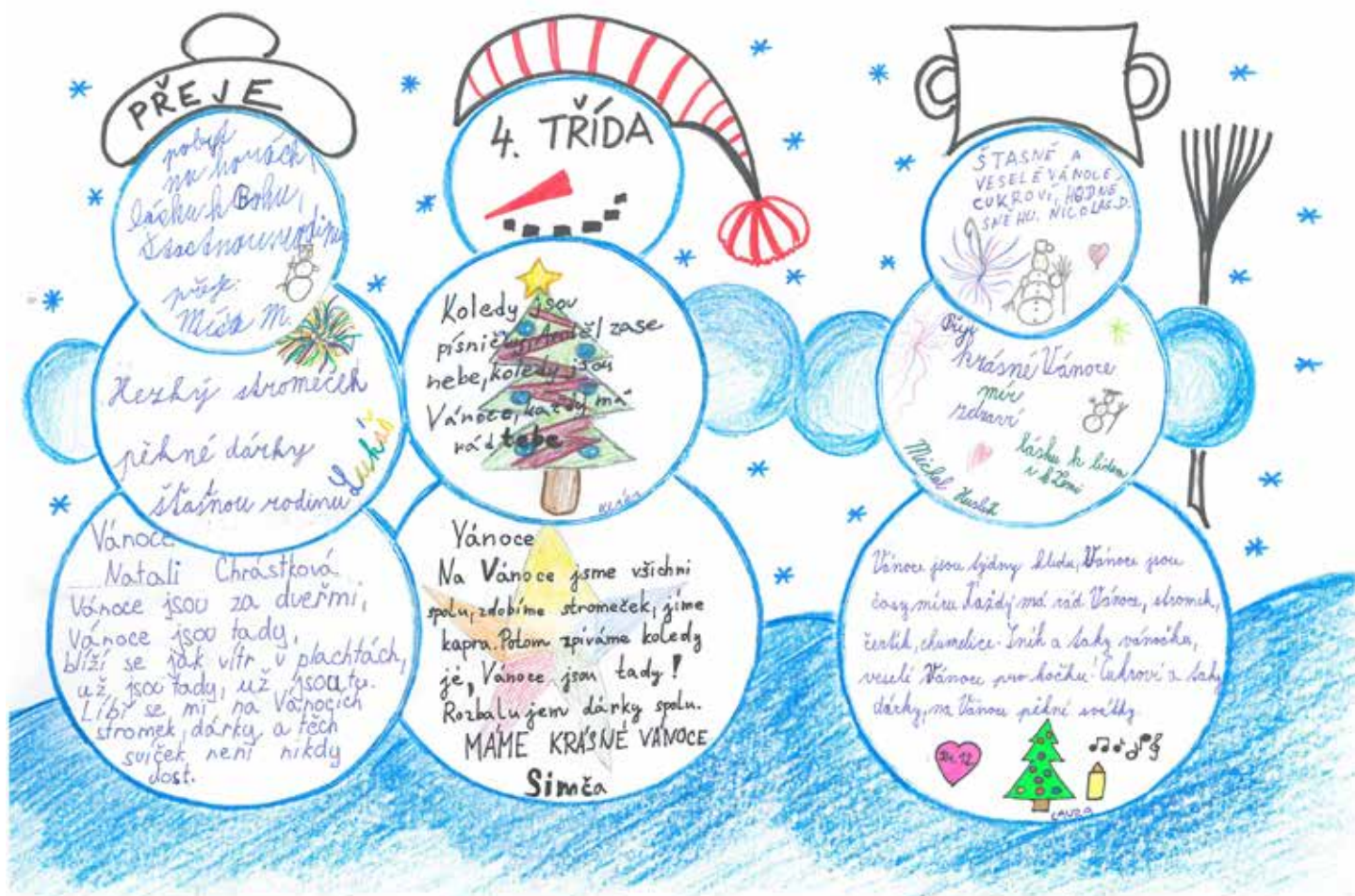
Žáci 2. třídy ve školním roce 2018/2019

3. třída

Žáci 3. třídy ve školním roce 2018/2019

4. třída

Žáci 4. třídy ve školním roce 2018/2019

Školní výlet do Itálie na ostrov Elba

14. září se žáci naší školy vydali na výlet do Itálie na ostrov Elba. Od paní učitelky jsme věděli, že na ostrově Elba byl uvězněn francouzský císař Napoleon. Všichni jsme se moc těšili, hlavně ti, kteří ještě nebyli u moře. Cesta autobusem byla hodně dlouhá, jeli jsme celkem 19 hodin. Velký zážitek byl, když jsme byli na trajektu a pozorovali východ slunce. Trajektem nás přepravili do hlavního města Portoferraia na Elbě. Dále jsme pokračovali autobusem do Marina di Campo.

Tam už čekala naše delegátka Gábina, která nás informovala o pravidlech a chování v kempu a v 11 hodin nám předala karavany. Samozřejmě naše první cesta vedla na krásnou písčnou pláž, která byla vzdálená asi 150 metrů od našich karavanů. Nezapomenutelný byl výlet na lodi Mickey Mouse, ze které jsme skákali přímo do moře. Na lodi jsme byli pět hodin a celkem 4krát jsme zastavili a skákali do moře. Na předposlední zastávce jsme se potápěli a hledali vzácné minerály, které se tu dříve těžily.

Další výlet byl na nejvyšší horu Elby – Monte Capanne, kam jsme vyjeli lanovkou, která připomínala zlatou klec pro ptáky. Z Monte Capanna byl úžasný výhled na okolí a krásné modré moře.

Každé dopoledne byla škola, kde jsme si opakovali něco z matematiky, českého jazyka a angličtiny, zasportovali si a odpoledne po obědě už vyrazili na pláž, nebo jsme dováděli v bazénu, který byl volně přístupný, a užívali jsme si na skluzavkách a ve vířivkách. Večer jsme chodili na výbornou zmrzlinu a prozkoumávali okolí kempu. Objevili jsme, že tu roste bobkový list, který jsme natrhali a přivezli domů maminkám k přípravě jídel.

Na Elbě se nám všem moc líbilo a doufáme, že se tam ještě jednou podíváme. Bylo to prostě SUPER!

Žáci 5.třídy

Žáci 5. třídy u moře

Výlet na Monte Capanne

Kamarádi na Elbě

Vyučování na Elbě

Školní družina

Školní rok 2018/2019 je v plném proudu, stejně jako zájmové kroužky, které letos školní družina nabízí. Velmi oblíbený je sportovní kroužek, ve kterém se děti mohou pohybově „vyřádit“. V kroužku malých kuchařů děti vaří a ochutnávají všechno, co si připraví.

V **keramice** zlepšují jemnou motoriku a jsou pyšní na to, když dokážou z obyčejné hlíny vytvořit hračku, zvíře či něco užitečného. A protože je ve škole počítačová učebna, tak se letos poprvé otevřel **počítačový kroužek**, ve kterém se děti učí malovat v programu malování a budou se učit ovládat i další programy.

Doteď si děti ve školní družině stihly vytvořit vlastní skřítky „podzimníčky“, originální lampiony a lucerny, koláže z přírodních

materiálů, frotáže listů a další díla. Proběhla i tradiční diskotéka, na kterou se děti moc těšily, i „uspávání broučků“. Dále školní družina připravuje pečení vánočních perníčků a těsně před Vánocemi i vánoční besídku, na které zazní známé vánoční písničky a koledy. Za školní družinu přeji všem krásné a šťastné vánoční svátky.

Mgr. Radka Šebestová, vedoucí školní družiny

Skřítky podzimníčky ve školní družině

Uspávání broučků ve školní družině

Podzimní diskotéka ve školní družině

Jak začínalo sucho v Bořeticích

Ne, nejsem odborník na hydrologii či klimatologii, ale od jisté doby, když totiž jeden z mých synů vystudoval v oboru *Utváření krajiny* na Zemědělsko-lesnické univerzitě v Praze, začal jsem o uvedené problematice uvažovat trochu jinak. A tento nový aspekt obohatil i můj názor historika na danou otázku. Začneme s historií.

Kdybych uváděl tento text jako dějepisec mého rodného kraje, připomněl bych nejprve datum 1464, kdy pán Jan Kuna z Kunštátu, tehdejší majitel Bořetic, podal písemné svědectví o provozu již dávno existujícího pavlovického, a i sousedícího bořetického rybníku. A ze stejné doby pochází také zpráva o *Kobylském jezeře*. (Ještě starší jsou písemné dokumenty o Krumvířském jezeře či rybníku – z roku 1406, nebo o lichtenštejnských rybnících u Lednice, o nichž se píše v urbáři tamního panství z roku 1411.) Nechci však psát o historii rybníkářství na jižní Moravě, nýbrž jen příspěvek o vodních poměrech v minulosti Bořetic. Z těchto dokladů vysvítá, že neregulovaný, meandrující dolní a střední tok *Kobylského potoka* (dnešní *Trkmanky* či *Svodnice*) byl v 15. století a snad i dříve natolik vodnatý, že mohl, spolu se svými přítoky, po celý rok zásobovat vodou asi 15kilometrový řetězec *rybníků*, z nichž některé naši předkové nazývali (asi pro jejich stáří i velikost) *jezery*. Toto označení vodní nádrže (i té, která byla vytvořena za účelem chovu ryb) je totiž starší než pojem *rybník*; je vlastně již původu staroslovanského a etymologové je odvozují od neméně starobylého slova *jez*, což znamenalo odedávna jakoukoliv hráz na vzdutí vody, tedy k vytvoření vodní nádrže vhodné například k chovu ryb. A jestliže nám to dosvědčuje, že slovo jezero bylo užíváno i pro umělé nádrže s rybami, pak pro přírodní jezírka někde v horách (ve Vysokých Tatrách, v Alpách a jinde) bylo určeno slovo *pleso* – dodnes například *Štrbské pleso*, *Popradské pleso*.

Vratme se však k k našemu náčrtu té středověké situace, v níž se tehdejší Bořetice i s okolím nacházely. Především musíme konstatovat, že největším z těchto vodních ploch bylo uvedené *Kobylské jezero*, ještě v roce 1793 považované za největší na celé Moravě. Délka jeho hladiny dosahovala čtyř a maximální šířka dvou kilometrů. Táhl se od hranic českých až po hranice bořetické, přibližně ve směru severovýchodně-jihozápadním. Nebylo však prvním ve zmíněné soustavě rybníků či jezer v povodí *Kobylského potoka*. Nad ním, výše proti proudu potoka bylo vytvořeno, pravděpodobně kdesi na hranicích dnešních katastrů obcí Klobouky a Krumvíř, mnohem dříve jezero, které již počátkem 13. století dalo jméno vesnici *Jezero*, náležející premonstrátskému klášteru v Brně-Zábrdovicích. Vesnice zanikla patrně už v dobách husitských, ale u ní ležící velký rybník, dodávající potřebné množství ryb pro ten klášter hlavně v dobách postních, zůstal a zřejmě podnítil pány z Kunštátu k vytváření dalších rybníků v povodí *Kobylského potoka*. V 15. a 16. století se už řada takových vodních nádrží v údolní nivě potoka zkompletovala a táhla se pak od Krumvíře až k Rakvicím, kde končila *Trkmanským rybníkem*, jenž vznikl ovšem až v roce 1570 – po rozdělení pozemků zaniklé vsi Trkmanice čili Trutmanice, podle níž byl pojmenován.

Celý ten příběh našeho kraje byl silně ovlivňován existencí těch jezer. V Kobylí byl dokonce vrchnostenský *fišúz* (z něm. Fischhaus, rybářství), kde zřejmě sídlil porybný a uchovávalo se rybářské nářadí. Další doklady o povrchových vodách v dávném Kobylí najdeme více. Je to například stříbrná ryba, probodnutá třemi šípky, ve znaku obce nebo názvy polních tratí *Pod jezerem*, *Nad jezerem*, *Za močářem* nebo název panského

dvora ve směru k Brumovicím – Ostrůvek. Na kobylské obecní pečeti z roku 1642 bychom kromě zmíněného znaku našli i legendu: *Diedina Horní Kobylí nad jezerem*. Avšak i v Bořeticích shledáme četné stopy té středověké a pozdější krajinné situace: úrodná pole *Na Zajezeří* čili *Za jezerem* nebo polní trať *Haltýřky* (z německého *Fisch-Hälter*, rybí sádky) či novější pomístní názvy, jako *Kamenná hráz*, *Palachy*, pole *Kúdelky*, *Kanále* apod. Ještě v indikační skice k stabilnímu katastru Bořetic v roce 1827 je zakreslena v místech mezi Dolním Zajezeřím a dnešní železniční stanicí nevelká vodní plocha, která nese jméno *Jezírko*.

Z tohoto hlediska je zajímavé i zakreslení údolní nivy *Kobylského potoka* při I. vojenském mapování z roku 1764. *Kobylské* a na ně těsně navazující *Bořetické jezero* jsou tam zachyceny sice v původní délce (*Kobylské* 4, *Bořetické* asi 1 km), navíc neoddělené od sebe hrází, avšak v nestejněměrné, snad menší než poloviční šířce oproti 17. století. To je nepochybný důkaz postupného vysychání těch vodních nádrží, které pak v první polovině 19. století vedlo až k dokonalému vysušení a přeměně jejich dna na úrodná pole a louky. Tak dle plánu inženýra Sommera a profesora Passyho byly zbývající vody v letech 1834–1836 svedeny do nově vykopaného, kvůli rychlejšímu odtoku napřímeného koryta *Svodnice*. Dosavadní *Kobylský potok*, který asi 400 let protékal od Krumvíře po Rakvice téměř souvislou šňůrou jezer, resp. rybníků, byl tak vlastně rekonstruován v nové, již zcela regulované podobě. Tím byl položen základ k odvodnění celé údolní nivy podél *Kobylského potoka*.

Nejstarší (kartografické) vyobrazení *Kobylského jezera* bychom našli na Komenského mapě Moravy z roku 1627. Není příliš precizní. To jezero je tam vykresleno jako brambora, zcela osamoceně a dost vzdáleně od Kobylí. Z obcí jsou tam vyznačeny ještě Pavlovice, ale bez jezera, také pak Vrbice, avšak naše vesnice chybí. Naproti tomu všechna jezera u Bořetic (ve zkomolené podobě *Porschetititz*) najdeme až na Müllerově mapě Moravy z roku 1716. Ani ta mapa není však přesná. Například mezi jednotlivými jezery a rybníky jsou příliš velké mezery, což je v rozporu s písemnými zprávami. Do jisté míry to odpovídá metodám tehdejších kartografů. Tenkrát se vzdálenosti měřily ovšem jenom krokováním a ty větší dobou jízdy na koni.

Výsek z Müllerovy mapy Moravy z roku 1716 (název Bořetic je zkomolen – Porschetititz).

Chybám se nevyhnula ani zmiňovaná vojenská mapa z roku 1764, i když její autoři museli být o mnoho pečlivější, zejména v posuzování vzdáleností a průchodnosti cest, po nichž se pak mělo vojsko při svých taženích ubírat. Podivil jsem se například nad tím, že v místech, kde na dolním konci Bořetického jezera měla být zakreslena Kamená hráz, jsou uvedena jen slova *Kudelka Sumpf* (močál Kudelka), tedy upozornění na neschůdný a nebezpečný terén. Je možné, že by v těch dobách žádná zpevněná hráz mezi Bořetickým jezerem a rybníkem Kudelkou neexistovala a že by k přechodu od obce ke Kraví hoře a k jiným vinným horám i k Němčičkám sloužil jen lodní či vorový převoz? Na té mapě to naznačuje také zakreslení cesty od pánského dvora k jezeru – a ta cesta má pokračování za jezerem, kde navazuje na západní spojovací trasu z Velkých Pavlovic do Kobylí, kolem prvních vinných sklepů na horním *frejdu* pod Kraví horou (které tam ovšem zakresleny nejsou – snad že to byly objekty pro vojsko strategicky nevýznamné).

Po likvidaci jezer a rybníků v první polovině 19. století, jejímž klavním důsledkem bylo neobyčejné rozšíření celkové plochy orné půdy v našem kraji, se však ve 20. století pokračovalo v masivním odvodňování celého regionu. Můj otec býval po návratu z italského bojiště sezonně, na jaře a v létě zaměstnán jako dělník při rozsáhlých regulacích vodních toků v pořiči dolní Dyje a jejích přítoků (při řepné kampani na podzim pracoval pak v břeclavském cukrovaru). Bez jakékoliv těžké techniky – bagrů, jen ručně, s rýči a lopatami, hloubili tehdy, za první republiky, nová koryta říček a potoků, rovná jak podle pravítka, aby voda jimi rychleji odtékala. Došlo i na samotnou vesnici. Před selskými domy v *Dědině* byl prohlouben příkop, který odváděl srážkovou vodu z návrší od domu Kadlecových *U oříška* a také z východního konce, od *Floriánka*, do nejnižšího bodu *Dědiny*, do úzké uličky (*Hulička*) mezi domy č.p. 23 a č.p. 24. Tou uličkou za mých dětských protékala voda let skoro nepřetržitě: v době letního sucha tam zurčel mezi kameny jen útlý proud průzračné vody, avšak po lijáku z toho býval mohutný přívál kalné tekutiny, jímž se ani nedalo bezpečně projít po vyčnívajících kamenech na silnici v *Dědině*, ačkoliv to trmácení bylo denně i několikrát nezbytné – ve směru do školy, do kostela, do obchodu, pro pitnou vodu do obecní studny *Dolnice* a tak dále. Ovšem pustit se na opačnou stranu a hledat sušší místa pro každý krok vedle hlinité cesty kolem selských stodol za humny bylo téměř beznadějně, zvláště za ranního šera nebo večerní tmy. Mnohdy to byl zážitek tak otřesný, že jsem si upřímně a nahlas povzdychl: „*Ty Bořetice by se měly správně jmenovat Blátovice!*“

Ale abych o těch **povrchových vodách** dopověděl alespoň ještě pár slov. Tedy ze zmíněné *Huličky* protékala voda pod plaňkovým plotem do sousední zahrady, Lubalova *humna*, jímž proběhla pohodlně poměrně hlubokým korytem a dále pak úzkým kanálem z betonových skruží (průměr 50 cm) pod cestou *Za humny do Járku*. Do něho v tom místě ústila také nevelká stružka čisté vody, vinoucí se od zřídla, které vyvěralo kdesi pod Chrástkovým humnem (č.p. 25). Nad tím pramenem, jemuž jsme říkali *Trenář* nebo také *Studynka*, byla vybudována jakási betonová stěna či římsa s vyrytým letopočtem 1925. Soudím, že to byl pozůstatek rozsáhlejších melioračních prací, které se tou dobou u nás v obci prováděly. (Do toho *Trenáře* – šlo totiž o drenážní trubku – jsem chodil s kýblem pro vodu od roku 1945, kdy Rusové zaneřádili studnu *Dolnicu*.) A od toho soutoku obou stružek vedl ten *Járek* podle cesty, až po *Bártovu* stodolu (Bartoloměj Juras, č.p. 20) a v tom místě odbočil v pravém úhlu mezi dvě *Záhumenice* k *Příhonu*. Tam se Járek spojil s větším Příhonským potokem, který pramenil ve Zlebech (tam byla studánka, jejíž vodu jsme pili o žních na blízkých polích, donášel jsem ji ostatním žencům v keramickém *čepáku*) a ten

Příhonský potok tekł pak směrem k západu, až do Svodnice. Na této trase byl ovšem překřížen dvěma betonovými mosty – jedním šla polní cesta od vesnice na Trkmanska a dál až k Podivínu, druhým pak šotolinová (štěrkokaná) silnice k Velkým Pavlovicím. Od silnice tekł potok pod dolními *Tálky za kostelem* a v oblasti Kudelky se vléval do Svodnice.

Dalším levobřežním přítokem Svodnice byla bezejmenná bystřina pramenící někde na *Padělich* od Vrbice a tekoucí podle pánské nivy *Jezovítky*, pod mostem kobylské silnice až ke Svodnici. Naproti tomu k pravobřežním přítokům Svodnice v katastru Bořetic náleží odedávna *Minářka* (čili *Mlynářka*), přítékající od Němčiček a od tamního mlýna (na některých mapách je označena jako *Němčický potok*). Další pravobřežní přítok do Svodnice představoval za mých dětských let ještě patrný potůček pramenící ve *Zmoli*. Právě na něm byly asi zmíněné haltýře, tedy nádrže na ryby, dřevěné, s laťovými stěnami, jimiž proudila neustále čerstvá voda potoka. To fungovalo ještě v dobách, kdy se v uvedených jezerech a rybnících chovaly ryby, tedy asi do roku 1835. Ale i potom **retenční schopnost** okolní krajiny příliš neklesala. Za kostelem nebyly ještě *Tálky* (pole a vinohrady), nýbrž velká pastvina, která se táhla Příhonem až do Žlebů, kde na ni navazovala další velká zatravněná plocha na *Úlehlách*, a na opačnou stranu se rozprostírala až na Kudelku a do *Palachů*. Tyto všechny pastviny byly postupně po roce 1848 rozparcelovány (často ve výměře po jedné měřici), rozprodány mezi bývalé bořetické poddané, nyní už svobodné, sedláky i chalupníky (domkaře).

V druhé polovině 19. století tento trend, který lze odvozovat už od *raabizace* z konce 18. století, neustále pokračoval. Všechny větší i menší vodní toky byly regulovány a jejich břehy stabilizovány, u nás například za starosty Františka Miklíka (1877–1892 a 1895–1905) osázeny vhodnými i méně vhodnými stromy – vrbami, topoly, ale také akáty, ba i kaštany, a to ve velkém počtu. Bylo tak vysázeno na 1 800 stromků kolem *Járku* za humny i v polích, na Příhoně a též na březích Svodnice. Pamatuji si ještě ty obrovské topoly u potoka při nádraží, na starou vykotlanou vrbu i na převysoké akáty, jak omamně vonívaly v době květu, a též na akátové křoví kolem *Luže*. Ten rybníček vznikl možná za téhož starosty, poblíž křižovatky polní cesty, vedoucí od kostela *Jeríškem za Humna*, a silnice k Pavlovicím. *Luža* měla především zadržet vodu, která se obvykle za větších dešťů hrnula z kostelního návrší a zatápěla frekventovanou hlinitou cestu za *Humny* (směřující k Vrbici a odbočující pod Skalkovým k Podivínu), i tu zpevněnou, od roku 1862, štěrkokanou, k Pavlovicím. Právě proto zajišťoval široký betonový kanál pod silnicí svod té příválové vody do *Luže*.

Luža přispívala celých sto let k tomu, že hlinité cesty za humny, i ty přespolní, nebyvaly tak rozmáčené dešti jako ve starších dobách, i když si vzpomínám na dny, v nichž tento rybníček bez ryb nestačil zadržet spadlou vodu a přetěkal do zmíněných cest. Ale plnil ještě další funkce. V létě se v něm brouzdaly děti předškolního věku, i já s bratříčkem Jarou, protože koupání ve Svodnici, u *bašty* či *větráku* (větrným kolem na stožáru poháněli čerpadlo na vodu do pánského dvora) bylo pro nás ještě těžko dosažitelné, *moc daleko*. A na Luži bylo veselo. Větší kluci dotáhli z domu dokonce dřevěné necky a projížděli se po kalné hladině, jako na loďce. Na Lužu zavítaly občas i domácí husy či kachny z okolních domů, ba, tu a tam vyhnal do ní některý chasník svěřenou kravku nebo valacha k nezbytné očištění koupeli. A v zimě, když důkladně zamrzla, využívali jsme ji jako dokonalé kluziště, třebaže jsme žádné brusle neměli.

Tenkrát se jednotlivé roční doby střídaly s železnou pravidelností, počasí bývalo předvídatelné a rolníci se mohli řídit pranostikami, jako *Svatý Martin přijíždí na bílém koni*, nebo *Medardova kápě čtyřicet dní*

kape. Deště chodily zpravidla od Pálavy (z jihozápadu) či Hustopeč (od západu), ostré vysušující větry vály od Břeclavi nebo Lanžhota (z jihovýchodu), z uherských rovin. Skoro všichni Bořetičané byli rolníci, již se při obdělávání svých polí řídili staletými pravidly či zkušenostmi svých předků. Střídali například rok od roku na svých polích různé plodiny (kukuřici s obilninou, okopaniny s pícninou, aby zabránili postupující erozi půdy. Ze stejných důvodů ponechávali v polích prastaré meze s křovinami a vinice vysazovali na teráskách (*greftech*) podél vrstevnic. Dešťovou vodu zachycovali na svých domech, krytých doškovými nebo křidlicovými střechami, okapními žlaby, které kdysi bývaly dřevěné – vydlabané ve smrkovém nebo jedlovém kmeni napůl po délce rozříznutém, později však plechové (*rýny*) z klempířské dílny pana Skalky. Takto jímali dešťovku do velkých kádí a později do rozměrnějších v zemi u domu vyhloubených a vybetonovaných cisteren – studní na dešťovku, jež byla využívána (pro svou měkkost) jako vhodná na praní nebo k napájení dobytka.

Pro pitnou vodu se chodilo především do starodávných vyzděných obecních studní. Já chodil do *Dolnice*, která byla snad již v 17. století (protože se o ní zmiňuje známá pověst o splašených koních kněžny Marie Antonie z Liechtensteina) vyhloubena uprostřed *Dědiny*, před domem č.p. 13. Druhá studna, snad *Vrchnica*, se nacházela před zídou kostelního hřbitova, asi v polovině vzdálenosti mezi kapličkou (typu poklona) sv. Jana Nepomuckého a hasičskou zbrojnicí. Ta byla prý vyzděna vápencovými kameny (podle V. Suského). Obě studny nepřežily rok 1945. Slyšel jsem také, že někteří Bořetičané z okolí *Multně* chodili pro dobrou vodu do panského dvora, kde byla nepochybně také stará studna, třebaže opatřená již litinovou pumpou. Všechny byly o větším průměru a nevelké, asi šesti- či sedmimetrové hloubce. O něco mladší a menšího průměru byla studna u pavlovické silnice, před Petraskovým domem naproti Mazurkovy stodoly. V polovině 20. století se však jen málokomu chtělo chodit denně pro vodu přes kus vesnice s putýnkami na *vážkách*, a proto si lidé hloubili menší soukromé studny, přímo doma na dvoře. I můj otec vykopal jednu takovou na našem dvorku. Měla hloubku asi jen čtyři metry a bylo v ní vody dost. Nebyla však příliš kvalitní. Dávali jsme ji pouze dobytku a pro tu pitnou jsem chodil už jen s jedním kbelíkem nejprve k Petraskům č.p. 136, později do nově postaveného domu stolaře Žeravíka za humny. Hladina **podzemní vody** byla tehdy ještě dost vysoko a do naší obce nebylo v těch dobách nutno přivádět vodu ze vzdálenějších zdrojů.

Varující bylo ovšem v roce 1947. *Járek* za našimi humny vyschl docela, i tu *Lužu* začali zavážet hlínou a odpadem ze stavení nových domů, které rostly tehdy jak houby po dešti – za obojími humny, při silnici k Vrbici, k Pavlovicím a jinde v areálu obce. Ten se znamenitě rozšířil. Na místě *Luže* bylo pak v roce 1971 vybudováno autobusové nádraží. (Přitom zmizela i věžovitá stavba elektrického transformátoru z roku 1927.) Zemědělské utváření krajiny bylo nicméně u nás až do počátku 60. let minulého století celkem tradiční, takže její postupné vysychání se příliš nezrychlovalo. Zlom v tomto vývoji nastal až potom, co se při takzvané *kolektivizaci* rozoraly meze a remízky, s keři a travinami, vykácely ovocné stromy kolem potoků a silnic, zlikvidovaly terásky ve vinohradech, zrušilo se pěstování pícnin a pravidelné střídání plodin a bez ohledu na charakter místní krajiny se *sjednocovaly lány* atd. Další neblahý vývoj se zřetelnými změnami podnebí v mém rodném kraji jsem mohl sledovat už jen v záznamech obecních kronikářů. – do Bořetic jsem zajížděl jen zřídka, řekl bych, v mnohaměsíčních intervalech.

Pokud jde o další suchá léta po onom zlověstném roce 1947, je možno uvést hned celou řadu dat – už 1952, pak 1956, 1965, 1976,

1979 (kdy občané žádají připojení k regionálnímu vodovodu), 1984, 1994 a tak dál, až k současnosti – 2015, 2017 a k letošnímu 2018 (rekordně vysoké teploty, málo dešťových srážek). Ale tento neblahý vývoj nebyl tak přímočarý, jak by se zdálo. Suchá léta přicházela sice častěji, ale mezitím se občas objevily přívalové deště, ba v nižších polohách až povodně. Například v roce 1964 se po velkém lijáku rozvodnila jindy polovyschlá Trkmanka natolik, že se z ní voda valila přes most po silnici k Němčičkám a přes levý břeh až na nádraží. Ještě větší pohromu zaznamenal kronikář v červnu 1983. Po náhlé průtrži mračen se silnicí od Vrbice řtila metrová vlna kalné vody, která v mžiku zalila domy v *Dědině* i *Za humny*. Zůstala po ní silná vrstva bahna – hlíny splavené z vinohradů nad vesnicí. Ovšem ani obrovské záplavy, jež postihly celou Moravu v červenci 1997, se Bořeticím docela nevyhnuly. Všechna ta přebytečná voda byla však jen na škodu. Po nějaké době odtekla a postižená krajina vysychala dál.

Mohli bychom také dodat, že v prvních desetiletích 21. století patrně již zmizel odvěký koloběh čtyř ročních dob. Připadá mi poslední dobou, jako by se rok členil jen na léto (šest měsíců, od začátku května do konce října) a zimu (těch šest zbývajících měsíců). Obávám se ovšem, že tím stupňujícím se letním slunečním svitem i suchem se začne naše podnebí podobat tomu subtropickému, jaké jsme mohli donedávna zažít na svých cestách například v severní Africe nebo v Malé Asii, ale spíše ve vnitrozemí, daleko od přímořských letovisek. To není však lákavá vyhlídka do daleké (či blízké) budoucnosti. Avšak i v tomto směru mě poněkud uklidňuje očividná snaha bořetické obce, zabránit dalšímu stupňování sucha, dejme tomu, vytvářením nových vodních nádrží, rybníků, cílevědomou výsadbou zeleně a podobně – dle pokynů příslušných odborníků.

PhDr. Antonín Grůza

Doporučená literatura

Nekuda V (ed). *Břeclavsko*. Brno – Mikulov 1969.

Kordiovský E (ed). *Bořetice v proměnách času*. Bořetice 2013.

Vánoční

Oldřich Damborský (2005)

Hvězdy v černočerné noci zbledly,
jedna židle navíc, kdyby byl někdo uvítán,
šupina z kapra, abychom si dobře vedli
a nikdo z nás nebyl finančně postihován.

Sešli jsme se pod stříbrnou jedlí
kolem dokola prostor dárky obsypán,
porce kapra i řízků už jsme snědli,
však ta chvíle noci voní jako tymián.

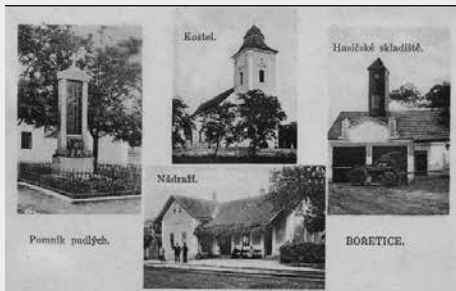
Daleko v Betlehemě teplo beránci vdechli
tomu, kdo na seně narodil se všem a byl sám,
zazářila kometa nad krovem živých jeslí
tomu, jemuž byl dar lásky a moudrosti Bohem dán...

Výzva

Redakce si dovoluje požádat, zda by naši čtenáři mohli zapůjčit obecnímu úřadu staré pohlednice i rodinné fotografie, které by se kvalitně oskenovaly a pak podle možností využily k doplnění či ilustrování některých vzpomínkových textů v Bořetických listech.

Bořetice v roce 1915.

Bořetice v roce 1933.

Bořetice v roce 1940.

Za zapůjčení pohlednic děkujeme PhDr. Antonínu Grůzovi.

Zimní noc Oldřich Damborský (2000)

Modrý sníh,
tmavomodří havrani
spí v houští.
Tvůj křišťálový smích
je bez pokání,
a přece odpouštíš.
Metelice sfukuje
vše do závějí
a mráz dělá v řece krajky.
Jen On tu je
a dává naději
lehkou jako peří
rajky.

V zimních sklepech (báseň v próze)

Oldřich Damborský (2011)

Na tribuně uschlého akátu rukují havrani v černých fracích, silný Mráz je ještě nechytil do svých pařátů, obrací olověnou desku v mracích. Na té desce jsou vyryty lamentace a chvály zimních obyčejných človičků, však mráz kopřivu nespálí a přese všechny zimní chmury uvidíš v jejich očích zimní sovičku. Sovičku moudrosti starých vinařů, co ještě v modrých zástěrách vytahují z dubových beček košťatým zkपालněné slunce jižní Moravy, na kraj padl hvězdný noční prach, však veltlínek krásně stoupá do hlavy. A zpívat by se chtělo o závratí z mladých céreček, spíše duše nežli tělo a vzpomínání na doby, kdy byl vinař ještě mladý srneček.

Co vína proteklo hrdlem a kolika cimbálům změnilo se struny, to byl ještě mladým trdlem a přitahovala ho spíše dívčí šíje nežli duše Luny.

Tak s chlapy vzpomíná, kolik prošli v krojích hodů a kolik mají svítilo nad věncem, kolik protancovali botů a vypili vína a nikdo z nich nebyl zbábělcem. Že by utekl už před svítáním ze sklepa či sóla, a když vyšla hvězda jitřenka, teprve se dal cestou přes pole k domovu a věděl, že zase za týden ho krojový tanec na hody svolá.

Tak vzpomínají chlapi v zimních sklepech a jiskra v oku se změnil v slzu štěstí, co na tom, že ta zubatá už si pomalu kosu klepe, oni jen řeknou: Držel jsem vteřinu závratí v pěsti...

Jiskření

Oldřich Damborský (2018)

Neumím k davu mluvit spatra, dávat rozumy,
každé ráno znovu narůstá mi optimismus
jako Prométheova játra,
slyším větru tiché promluvy:
Dávej a ber plnými hrstmi dobrodiní,
zastaň se slabých, moudrým naslouchej,
záštíť ať se trápí jiní,
jen si tak s cimbálkou ve sklípku zajuče.
A já cítím, jak zrána zedníci dávají cihlu k cihle
a tesaři staví nové krovy,
vidím učitelky, jak mají oči zjhlé,

když prvňáčci se prokousávají čítankou
s prvními slovy.
A vidím prodavačky, jak jdou do obchodu
ještě za šera
a za chvíli už mají jiskrné oči opálů,
a vidím ministranty, jak pozdraví Sbohem,
pana pátera,
a vidím pekaře, jak zrána se vrací ze šichty,
za nehty ještě mouku z chlebových oválů.
A vidím sekáče lodivody,
jak nahrbeni plují oceánem zeleně,

kormidlo křovinořezu
držíce pevně ve svalnatých rukách,
jen potlesk křídel vlaštovek je jim odměnou.
Jsem s vámi se všemi a Bůh dej vám štěstí
a trpělivost překonávat překážky,
jsem s vámi v tom poslání i údělu,
jež je krásný a někdy přetěžký,
jsem s vámi víc, než si myslíte,
s trochu poškrábanými diamantovými křídly
od milostných šrapnelů,
však i tak každý den jiskříte...

NOVINKY Z KRAVIHORSKÉ KRAJINKY

Máme novou celnici

Celnice za hotelem Kraví hora byla kvůli sešlosti věkem již značně poškozena. Proto se vláda rozhodla vyrobit a osadit na tomto místě celnici novou. Dnes již celnice slouží svému účelu.

Budou nové koše na odpadky

Koše na odpadky v celém areálu sklepů jsou jen provizorní z plechových a plastových barelů. Pracovníci obce, kteří se nám starají o jejich vyvážení, si neustále stěžují na pracnost manipulace s těmito barely. Vláda KHR se rozhodla vyzkoušet některé koše na odpadky z poměrně velké nabídky výrobců. Na zkoušku byl jeden vybraný zakoupen, namontován na novou celnici, kde se osvědčil, ale protože je jejich cena poměrně vysoká, budou nakupovány a umísťovány v areálu sklepů postupně.

Ořezání stromů

Před více než 20 lety byla kolem chodníku ke sklepům vysázena děťmi naší školy alej ovocných stromů, které neměly dosahovat až k elektrickým drátům. Bylo tam vysazeno i několik morušů, které se však tímto požadavkem neřídily a prorostly až do elektrických drátů. Letos muselo být přikročeno k drastickému ořezání, které však nevypadá moc pěkně. Nové aleje to čeká také, neboť stromy byly vysázeny dokonce pod vysokým napětím.

Putování za mladým vínem

V sobotu před svátkem sv. Martina se již tradičně uskutečnil další ročník Putování za mladým vínem. Přestože je v tento den mnoho podobných akcí v okolí, přišlo k nám kolem tisíce návštěvníků. Přitáhlo to i několik stánkařů, kteří prodávali různé pamlsky. V celém areálu bylo otevřeno 16 sklepů. Pro vysoké množství podobných akcí v okolí bude nutno v příštím roce posunout naši akci o týden dopředu.

Nové rámy

Nové rámy propagačních tabulí před sídlo vlády KHR pod Kravíma horama navrhl a daroval Václav Bařina z USA. Rámy byly vyrobeny a osazeny na místo u nás jeho kamarády, uměleckými kováři. Ti také vykovali držák popisu starého dřevěného lisu před sklepem Staně a Tondy Petráska na dolním frejdu.

Další plány Václava Bařiny pro areál sklepů

Vašek Bařina v USA má již další plány, jak obohatit areál sklepů po Kravíma horama. Při jeho poslední návštěvě nás informoval o dalších svých nápadech. Nejprve bude pracovat spolu s kamarády (uměleckými kováři) na soše patrona vinařů sv. Urbana. Ta bude umístěna za jeho sklepem ze strany horního frejdu. Dále má v plánu pracovat na připomínce největšího škůdce vinic z 19. století, několikatisíckrát zvětšeného révokaze. Přejeme V. Bařinovi ještě mnoho nápadů a hlavně zdraví.

Václav Petrásek

Otevřené sklepy a socha Svobody v Bořeticích

V sobotu 10. listopadu se v Bořeticích uskutečnila nejen tradiční akce před sv. Martinem – otevřené sklepy, ale také odhalení sochy Svobody, kterou pro Kravihorskou republiku vyrobil s kamarády uměleckými kováři Václav Bařina žijící v USA. Newyorská socha zmenšená do lidské velikosti byla umístěna před jeho sklepem na „dolním frejdu“, kde podepírá střechu venkovního posezení. Místo pochodně drží v pravé ruce nosný trám střechy a v druhé ruce místo knihy v originále sklenici jako symbol vína z Kravích hor. Ruka je udělána tak, že pohár je možno vyměnit za košťýř nebo hrozen.

Václav Bařina utekl v 80. letech do Rakouska, když se spolu s dalšími kamarády z Bořetic prohrabal ze sklepa v Úvalech a překonal ženíjní zátaras. Po krátkém čase v Rakousku se dostal do USA, kde dostal práci, a po zjištění, že tam mají rádi výrobky uměleckých kovářů, a protože byl vyučen zámečnickem, začal ve volném čase dělat uměleckou kovařinu, kterou pak měl jako zaměstnání. Přihlásil se do prestižní soutěže, kterou s dvojítm obloukovým zábradlím schodiště z přízemí do patra vyhrál. Tím si tam vytvořil „kredit“ a začal dostávat zakázky.

V Bořeticích si postavil liovnu a ubytování na rodinném sklepě pod Kravíma horama pro manželku, syna a pro sebe, když přiletěl do Bořetic. Na sklepě má mnoho prací umělecké kovařiny. Pro Kravihorce vyrobil rámy propagačních panelů před sídlem vlády a prezidenta. Při jednáních s prezidentem „na furt“ uvažují po zkušenosti se sochou Svobody, která je velmi zdařilá, pracovat dále na okolí sídla vlády a také na další soše, kterou by měla být také socha patrona vinařů sv. Urbana a měla by stát za jeho sklepem na horním frejdu. Na návrh prezidenta na furt uvažují i o další soše, a to velkého škůdce vinohradů v 19. století – „révokazu“.

Na zahájení „Putování za mladým vínem“ se u zahalené sochy v 11 hodin sešlo mnoho diváků, novinářů, mužský sbor Svodničan, vláda Kravihorské republiky a zhotovitel sochy, umělecký kovář pan Valášek z Vranovic. Oslavu moderoval prezident na furt. Vláda a soubor Svodničan zahájily odhalení sochy zpěvem hymny KHR. Poté odhalil sochu úřadující prezident KHR Ing. Staňa Novák a premiér vlády pan Karel Pilař třepal „šampusem“ jako piloti formule 1 a snažil se sochu pokřtít. Za křiku vlády, aby šetřil „šampusem“ pro vládu, postříkal jím vládu, celé okolí i sebe a jen málo zbylo na sochu, ale platilo to, socha byla pokřtěna. Křtu se však bohužel nezúčastnil autor nápadu Václav Bařina, který v tu dobu vezl svého syna, dobrého hokejistu, který hraje za žáky v jednom dobrém klubu v Brně, na důležitý zápas. Vláda jej chtěla jmenovat ambasadorem za KHR v USA. Ministr zahraničí pan Václav Bukovský mu měl předat diplomatický pas, který mu však byl předán až po návratu do Bořetic. Moderátor to byl nucen omluvit tak, že dálnice D2 z Brna je ucpána návštěvníky putování za vínem v Bořeticích, a proto Václav Bařina uvízl v zácpě.

Bořetická replika sochy Svobody je dnes zajímavou atrakcí pro návštěvníky sklepů. Každý se chce s ní vyfotografovat.

Václav Petrásek

Studenti u nás

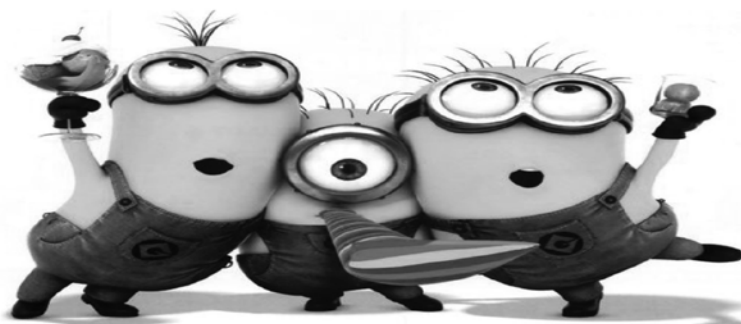
V říjnu navštívila Bořetice skupina studentů Ústavu aplikované a krajině ekologie Mendelovy univerzity v Brně pod vedením Ing. Marty Urbanové. Zajímali se o to, jak se staráme o obec a krajinu, a také o výhody a nevýhody rozvoje venkova. Průvodcem u nás jim byl exstarosta a kronikář Václav Petrásek.

Nebyla to první návštěva studentů vysokých škol, neboť školy se o nás po získání titulu „Vesnice roku 2005“ zajímají často. Vedoucí skupiny i studenti se při závěrečném hodnocení shodli na tom, že se jim u nás moc líbilo a že se těší na další setkávání studentů s námi.

Václav Petrásek

TJ Sokol Bořetice
pořádá tradiční

DĚTSKÝ MAŠKARNÍ KARNEVAL

v neděli 17. února 2019

v kulturním domě v Bořeticích.

Začátek je ve 14.30 hodin.

Občerstvení, program a tombola zajištěny.

Každá maska obdrží malý dárek.

DUCHOVNÍ OKÉNKO

Vánoční zamyšlení

Zanedlouho budeme slavit Vánoce, na které se všichni těšíme. Jsou to svátky vztahů, kdy se rodina sejde u stromečku a štědrovečerního stolu. Jan Werich říká: „Mít rád lidi, to je celé tajemství a snad jediný recept na štěstí.“

Pramenem lásky k člověku je právě Boží láska k lidem, která k nám sestoupila v pokoře a v chudobě na zem v podobě Spasitele světa, Ježíše Krista, jehož narození slavíme. On přišel, aby dal do pořádku to, co bychom my sami nebyli schopni napravit. Bůh ukázal, jakou cenu má pro něj člověk, že je ochoten se stát jedním z nás.

Tuto hlubokou pravdu bychom si měli uložit každý z nás hluboko do srdce, přemýšlet o ní a těšit se z toho, že je tu Někdo – Bůh, který mě má nekonečně rád i přes mé chyby, nedostatky a omezení.

Svou láskou k druhým mohou přispět k proměně světa k lepšímu. Nejde ani tak o to, aby člověk kupoval druhým drahé dárky. Stačí jen málo, dobré a povzbuzující slovo, umět naslouchat, mít zájem o druhého, pouhý úsměv, který možná bude cennější a výmluvnější než jakákoliv drahá věc. Nynější papež František doporučoval tři slova,

kteří nemají v žádné rodině chybět: s dovolením, děkuji a promiň. Nebýt dotěrný, být vděčný a druhému odpustit, jsou vlastnosti, které drží rodinu pohromadě a rodinu proměňuje. Až se budeme o Vánocích dívat na svatou rodinu v betlémě – Ježíše, Marii a Josefa, v duchu je poprosme, aby v našich rodinách zavládla taková atmosféra lásky, pokoje a radosti jako u nich.

Chci vás všechny pozvat do kostela na mši sv. na Štědrý den 24. 12. 2018 v 15.30 hodin, která bude zaměřena na rodiny s dětmi, a také na Boží hod vánoční 25. 12. 2018 v 9.30 hodin, kdy budeme slavit radostnou událost narození Spasitele Ježíše Krista. Na konci mše sv. se můžete těšit na malé překvapení.

Přeji Vám radostné Vánoce a vše dobré do nového roku 2019.

P. Tomáš Caha, farář

Kudy za Betlémským světlem

K Vánocům neodmyslitelně patří Betlémské světlo. Je to plamínek, který byl zažehnut v místě narození Ježíše Krista v Betlémě. Myšlenka šíření symbolu předvánočního pokoje a míru vznikla v Rakousku, odkud se rozšířila do 25 zemí světa. Tak byla založena novodobá vánoční tradice. Úplně poprvé plamínek přicestoval v roce 1986 letadlem do Lince, kde se stal součástí vánoční sbírky rakouského rozhlasu a televize na pomoc znevýhodněným dětem. K nám se Betlémské světlo dostalo po pádu čtyřicetileté komunistické vlády a v rukou skautů a skautek poprvé putovalo

v prosinci 1989 až pod sochu sv. Václava v Praze. Pro křesťany je Betlémské světlo symbolem Ježíše Krista, který sám o sobě řekl: „Já jsem světlo světa.“

Motto letošního ročníku Betlémského světla zní: „Mír potřebuje rozmanitost – společně pro tolerantní společnost.“

Betlémské světlo nemůže chybět na štědrovečerním stole. Tento symbol pokoje budou po vesnici rozvážet místní hasiči v sobotu 22. 12. 2018 od 9 do 11 hodin.

Rozpis svátečních mší svatých a akcí v našich farnostech

	Bořetice	Vrbice	Kobylí
Neděle 23. 12.	9.30 Mše svatá 17.00 Koncert Srdce ze Šakvic	8.00 Mše svatá	11:00 Mše svatá
Pondělí 24. 12., Štědrý den	15.30 Půlnoční mše svatá s programem pro rodiny s dětmi	22.00 Rybova mše vánoční	20.30 Půlnoční mše
Úterý 25. 12., při mši sv. Otec Tomáš požehná dětem	9.30 Boží hod vánoční	8.00 Boží hod vánoční	11.00 Boží hod vánoční
Středa 26. 12.	9.30 sv. Štěpán – mše za muže a chlapce	8.00 sv. Štěpán – mše za muže a chlapce	11.00 sv. Štěpán – mše za muže a chlapce
Neděle 30. 12., mše sv. spojená s obnovou manželských slibů	9.30 Mše svatá	8.00 Mše svatá	11.00 Mše svatá
Pondělí 31. 12.			16.00 Mše svatá s poděkováním za uplynulý rok
Úterý 1. 1. 2019	9.30 Mše za ženy a dívky	8.00 Mše za ženy a dívky	11.00 Mše za ženy a dívky

Kulturní akce farnosti Bořetice pro rok 2019

LEDEN			
Úterý	1. 1.	9.30	Mše za ženy a dívky
Neděle	6. 1.	po mši	Tříkrálová sbírka
Sobota	19. 1.	6.30–17.00	Výlet na výstavu betlémů do Třeště
ÚNOR			
Neděle	3. 2.	9.30	Blažejské požehnání při mši svaté
BŘEZEN			
Středa	6. 3.	16.45	Popeleční středa, udělování popelce
Pátek–sobota	8.–9. 3.		Duchovní obnova
Každou neděli		15.00	Pobožnosti křížové cesty
DUBEN			
Neděle	14. 4.	9.30	Květná neděle, svěcení kočíček
Neděle	21. 4.	9.30	Neděle zmrtnýchvstání Páně
KVĚTEN			
Neděle	5. 5.	9.30	Hasičská mše
Středa	8. 5.	8.00	Pěší pouť z Kobyly do Žarošic
Pátek	24. 5.		Noc kostelů
ČERVEN			
Sobota	8. 6.		Dě(c)kanáda v Hustopečích
Neděle	23. 6.		Boží Tělo, adorační den farnosti

ČERVENEC			
Sobota	27. 7.	15.00	Zpověď před poutí, Farní den
Neděle	28. 7.	10.00	Anenská pouť
SRPEN			
Neděle	4. 8.	7.30	Hodovní mše
ZÁŘÍ			
Neděle	1. 9.	8.00	Žehnání prvňáčkům
Sobota	7. 9.	18.00	Zlatá sobota v Žarošicích
Čtvrtek	26. 9.	9.00	Setkání prvkomunikantů v Brně
Neděle	29. 9.	11.00	Děkování za úrodu a oběd na faře
ŘÍJEN			
Úterý	1. 10.	17.15	Spolčo na faře a první dětská mše, Den seniorů
Neděle	20. 10.	8.00	Misijní koláče
LISTOPAD			
Sobota	2. 11.	17.00	Mše za zemřelé, pobožnost na hřbitově
Neděle	17. 11.	8.00	Den Bible
PROSINEC			
Neděle	8. 12.	15.00	Mikulášská besídka
Neděle	15. 12.	8.00	Prodej pohledů na Adopci na dálku
Neděle	22. 12.	17.00	Adventní koncert Deo Gratias
Úterý	24. 12.	15.30	Půlnoční mše pro rodiny s dětmi

Donátoři vyrazili na pouť

V sobotu 27. října jsme poprvé pod taktovkou otce Tomáše vyrazili na farní pouť. Na 77 donátorů a zájemců o informace o fondu Puls z našich farností čekaly ten den hned čtyři zastávky. Poutí jsme zahájili mší svatou v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně, při které nás přivítal správce fondu Puls, P. Pavel Kafka. Ten se nám následně věnoval celé dopoledne, když nám spolu s průvodci představil prostory a historii katedrály, biskupské kurie a diecézní muzeum. Odvážnější zájemce čekala i prohlídka věží. Na všechna místa mají donátoři vstupy zdarma.

Po obědě u sestřiček v L'Eau Vive pod Petrovem (který byl mimochodem vynikající!) nás čekala kratší zastávka v Lesné, kde nám P. Hověz představil místní duchovní centrum P. Středy a hlavně stavbu nového kostela bl. Restituty Kafkové. Jeho svědectví bylo strhující, a proto jsme mu rádi předali příspěvek na stavbu, který jsme vybírali během mše svaté v Brně. Z rukou našeho jáhna Františka Mrázka tak přijal krásných bezmála 12 tisíc Kč. A která jeho myšlenka se nám vryla na paměti? „Když chcete něco získat, musíte v první řadě sami rozdávat!“ Povzbuzení milými slovy jsme vyrazili k další zastávce, do kostela sv. Barbory v Adamově. Cestou jsme ocenili výborné řidičské schopnosti našeho pana řidiče, který náš dvoupatrový kolos dokázal bez úhony provézt všemi serpentinami.

V Adamově nás čekal akolyta Josef Novotný s dcerou Hankou, kteří nám představili místní raritu – unikátní světský oltář. Po modlitbě ke sv. Barboře a nákupu nezbytných suvenýrů jsme se přesunuli k poslední zastávce – do poutního mariánského místa Křtiny. Tam jsme se pomodlili Loretánské litanie, zazpívali si, pomodlili se za

národ i naše rodiny a pak se nás ujal místní kaplan P. Metoděj, který nám přiblížil historii místa, ukázal zvonohru i podzemí a jako bonus jsme si vysloužili i novokněžské požehnání.

Byl to dlouhý den, ze kterého si kromě krásných zážitků odnášíme i spoustu povzbuzení a překvapivě i několik domácích úkolů... Tak co, milí donátoři, pamatujete si, co všechno jste od otce Tomáše a akolyty Josefa dostali k domácímu zpracování? :-). Děkujeme kontaktním osobám z našich farností Maruše Michalové a Katce Pavlů za organizaci a všem našim průvodcům za milou péči.

Třetáčci si vysloužili výlet na Petrov

Ve čtvrtek 27. září se otec Tomáš, katechetka Marie Kuchyňková a 14 dětí z našich farností, které v loňském roce poprvé přistoupily k prvnímu svatému přijímání, vypravili do Brna. Přijali pozvání otce biskupa a s dalšími dětmi z celé diecéze prožili den na Petrově.

Celý den zahájili v McDonaldu – posilnit se na náročný den. Při dopoledním programu se naučili hymnu celého setkání, kterou nazpívali naši kamarádi z farnosti Hustopeče. Po mši svaté už den patřil putování po areálu Petrova, kde si se svatými vyzkoušeli různé disciplíny. Byl to super den!

Farní oběd se stane tradicí

V neděli 30. září jsme v naší farnosti děkovali za úrodu. Tuto děkovnou bohoslužbu jsme spojili i s agapé hostinou po mši svaté v parku u kostela. Objednali jsme si dobré jídlo, navařili kávu i svařák, hospodyňky napekly sladké dobroty a svatá Anna nám dopřála krásné teplé počasí... Vinaři přinesli své nejlepší vzorky, otec Tomáš čepoval pivo, užívali jsme plody požehnané v kostele a děti pobíhaly všude po parku.

Bylo to krásné setkání, při kterém jsme si mohli popovídat a užívat si jeden druhého. A hlavně – naplno zakusit hojnost, kterou nám dobrý Pán dopřává. Sice nelze vyslyšet přání farníků a pořádat takové obědy každý týden, ale jistě se brzy najde další vhodná příležitost, jak si to zopakovat... :-)

Misijní koláče chutnaly i pomáhaly

Na Misijní neděli 21. 10. 2018 jsme v Bořeticích opět připravili osvědčený prodej misijních koláčů. Jejich pečení se v sobotu chopily udatné hospodyňky v čele s paní Marií Režnou v prostorách školní jídelny, kterou nám zapůjčila ZŠ a MŠ Bořetice – **mnohokrát děkujeme!**

Již hotové koláčky přijel zdegustovat a schválit k prodeji sám nejvyšší kontrolor – otec Tomáš. A protože koláčů zkontroloval opravdu hodně s blaženým výrazem ve tváři, bylo nám jasné, že kontrola dopadla dobře a mohlo se začít balit (rychle, než to otec všechno sní...) :-)

A tak nastoupila další směna ochotných žen, a ty koláče chystaly k prodeji. Do prodeje se dostalo na 150 balíčků, každý po 50 Kč.

Samotná příprava všechny bavila, a ještě větší radost se dostavila v neděli po mši svaté, kdy se všechny balíčky rozprodaly během 7 minut... zbytečně se naši muži namáhali a stavěli prodejní stan – v tom

fofru to nebylo vůbec potřeba... Děkujeme všem, kteří se zapojili do pečení, a hlavně všem, kteří si koláče koupili. Výtěžek z prodeje putuje na konto Papežských misijních děl.

Inu, není nad dobrý skutek, který tááák dobře chutná... :-)

Každé úterý patří fara i kostel dětem – přijďte

V úterý 2. října oficiálně začala sezona dětských mší a s nimi spojeného spolča na faře. Tento rok se budeme věnovat misiím a misiionářů, protože svatý otec vyhlásil říjen 2019 za zvláštní měsíc misií. A my se na něj budeme po celý rok připravovat a naše snažení vyvrcholí 9. června Děckanádou v Hustopečích, která bude zaměřena také na toto téma.

Srdečně zveme všechny děti a jejich maminky každé úterý v 17.15 na faru! Dobroty a dobrá nálada zajištěny... :-)

Na slovíčko s p. farářem – Bořečákem v zácviku

Na novou tvář otce Tomáše v našem farním společenství si už zvykáme a pomalu se poznáváme. Nápomocné ve vzájemném poznávání nám snad budou i informace, které na sebe otec Tomáš prozradil v kratičkém rozhovoru...

Co bychom o Vás jako farníci měli určitě vědět? Prozradíte i něco o své rodině?

Narodil jsem před 43 lety v Brně. Vystudoval jsem v Brně Biskupské gymnázium, kde se postupně ve mně zrodila myšlenka podat si přihlášku do kněžského semináře. Po maturitě jsem byl hned přijat do Teologického konviktu v Litoměřicích a pak jsem studoval v Olomouci teologickou fakultu. Po 2. ročníku jsem měl roční přerušení studia a pár měsíců jsem pracoval v hospici jako ošetřovatel. Byla to dobrá zkušenost, která mě ujistila, že jsem na správné cestě. Potkal jsem se v životě s dobrými kněžími, kteří měli na mě dobrý vliv. V duchovní službě působím od roku 2001, kdy jsem byl vysvěcen na jáhna a za rok na kněze. Dva roky jsem působil jako kaplan v Blansku a v Adamově a 14 let jsem byl farářem na Vysočině v tzv. v moravské Sibiři v Třešti, Růžené a v Kostelci u Jihlavy. Mám ještě dva starší bratry Jiřího a Pavla, kteří jsou také kněží, ale jsou v komunitě řádu salesiánů a mají na starosti mládež.

Jaká byla první informace, kterou jste se o naší farnosti dozvěděl?

Bylo mi jasné, že jdu do vinařského kraje, kde asi budou různé zvyky a tradice. O tom, co se děje ve farnostech, jsem si postupně zjišťoval z webových stránek.

Řeknete nám něco i o své bývalé farnosti? Jaký je váš nejkrásnější zážitek z Třeště?

Třešť je známá svou více než 200letou betlémskou tradicí. Jezdí sem mnoho lidí nejen z České republiky, ale i ze světa. Od 26. 12. do 2. 1. si návštěvníci mohou prohlédnout betlémy, které jsou k vidění asi ve 25 rodinách. Pokud budete mít zájem, můžeme vypravit autobus na betlémy do Třeště. Do kostela v Třešti, která má 6 tisíc obyvatel, chodilo asi 260 věřících. Měl jsem radost, že během mého působení v Třešti vzešel novokněz P. Jan Krbec a že jsem mohl pokřtít

několik dospělých katechumenů a že se konalo celostátní setkání animátorů. Velkou zkušeností a nezapomenutelným zážitkem bylo natáčení dokumentu o křížové cestě v Třešti Českou televizí.

Pozvete své bývalé farníky na Anensku pouť do Bořetic? Pěší poutníci z Třeště tu ještě nebyli...

Rád to udělám, ale nemohu slíbit, jak to dopadne, protože z Třeště do Bořetic je to kolem 150 km. Možná, že se spíše najdou cyklisté, kteří by dojeli. Když jsem jim posílal fotografie z tohoto kraje a říkal, jaké to tady je, tak mi mnozí slibovali, že určitě dorazí na dobré víno do sklípku :)

Máme za sebou už několik společných zážitků, ale co vás nejvíce překvapilo/oslovilo, když jste se na nás podíval poprvé?

Když jsem se podíval na vás do kostela, potěšilo mě, že jsou v kostele zastoupeny všechny generace, i když bohužel některé jsou v menšině. Měl jsem opravdu radost z toho, jak s radostí zpíváte. Děkuji vám za vaše milé přivítání a vřelé přijetí. Moc se těším na to, co budeme spolu prožívat.

Naše farníky potěšilo, když jste při nedělní bohoslužbě zpíval ordinárium. Můžeme se těšit, že to bude pravidlem? Máte rád bohatou a slavnostní liturgii?

Nedělní mši svatou považuji za vrchol týdne a pokud mi hlasivky dovolí, tak se snažím zpívat modlitby a prefaci. Když mě Pán Bůh tímto obdaroval, proč to nevyužít. Liturgie je středem života farnosti a záleží mi na tom, aby byla krásná, důstojná a slavnostní a všichni jsme odcházeli z kostela obohaceni. Vždyť je to oslava Boha. Budu rád, když se nebudete bát zapojit do služby při mši svaté jak se čtením, tak i s nošením obětních darů a velice bych rád přivítal nové ministranty.

Co vám vždycky udělá radost?

Jsem rád ve společnosti dobrých lidí a mám radost, když lidé mezi sebou dobře vycházejí a snaží se žít poctivě svůj život. Nemám rád konflikty a dělám vše pro to, abych lidi stmeloval a ne rozděloval.

Je něco, co vás vyloženě vytáčí, třeba v chování lidí?

Nemám rád, když lidé zbytečně mluví o chybách druhých za jejich zády, a ještě horší, když pomlouvají a nejsou schopni to říct do očí. To ničí vztahy a narušuje společenství. Všichni jsme chybující, ale je potřeba být upřímný a jednat férově, jak se říká, nalít si čistého vína.

Protože vás naši farníci budou určitě často zvat na oběd, zajímalo by nás, čím vás můžeme nejvíc pohostit? Na čem si nejvíc pochutnáte, a je něco, co vám opravdu nechutná?

Nejsem vybíravý v jídle, jím všechno kromě dršťkové polévky. V minulých farnostech se lidem říkal, že to nechám na nich, ale že nemusím mít tak často smažený řízek s bramborovým salátem a svičkovou.

Protože vás chci lépe poznat, velmi uvítám pozvání na nedělní oběd. Začátkem září bych položil na stoleček v kostele papír s rozpisem, kde se můžete napsat, ke komu bych mohl jít v neděli na oběd.

Co děláte, když si chcete odpočinout a načerpat energii?

Práce s lidmi je občas dobrodružství, protože každý člověk je originální. O víkendu a svátcích sloužím, když jiní lidé mají volno, tak si nahrazuji volný den ponděním. V ten den nejsem ve farnosti. Rád chodím do přírody, jezdím na kole, zahraji si i někdy stolní tenis, čtu knihy, navštěvuji své přátele, občas zajdu do kina, rád sleduji v květnu mistrovství světa v hokeji nebo si zahraji i s přáteli bowling. O prázdninách pravidelně jezdím na dovolenou s rodiči a bratry a také se svými kamarády.

Těšíte se na nové zážitky?

Určitě :)

My se také těšíme a děkujeme za rozhovor.

Jak se Bořečák v zácviku seznamuje s naší obcí?

Uvítání otce Tomáše v Bořeticích

Při pečení misijních koláčů testoval kvalitu :-)

Navštěvuje děti na faře a při mši pro ně má vždy nějaký úkol

Kraj vína - pracovat se musí i ve vinici

Na faře už se několikrát sešel s farníky

Pomáhal vyklízet půdu v kostele při opravě varhan

Novinky z farností připravila Veronika Nováková

Veškeré informace a novinky z farností Bořetice, Kobylí a Urbice naleznete na nové webové stránce www.bokovka.info.

Zamyšlení k výročí republiky

V neděli 28. října 2018 jsme v naší zemi slavili 100 let od vzniku Československa. Na mnoha místech v naší zemi se konaly různé připomínky a oslavy a ani v kostele při mši svaté jsme nezapomněli na tuto důležitou událost. Bohu jsme poděkovali za dar naší krásné země a prosili ho o požehnání pro náš národ.

Ve společném životě bychom měli hledat především to, co nás spojuje, protože v jednotě je síla. V první řadě nás spojuje a na co bychom měli být hrdí, je naše identita, že jsme Češi. V oblasti sportu nám to jde skvěle. Když vyhrála Ester Ledecká dvě olympijské medaile, tak si myslím, že nás to hřálo u srdce, že se mluví o naší zemi ve světě. Nebo když řeknete Václav Havel, Jaromír Jágr, tak většina lidí ví, že jsou z České republiky. Každý z nás svým chováním reprezentuje náš stát, proto žijme tak, aby po nás něco hezkého zůstalo, aby naši potomci mohli být na nás hrdí a vděční za to, co jsme jim tady zanechali.

Budme vděční, že už 73 let žijeme v míru, protože jsou země, kde se válčí a jsou tam i naši vojáci na misi. Letos zemřeli již čtyři čeští vojáci v Afghánistánu.

Také bychom neměli zapomenout i na oběti válek – jsou to naši předkové, kteří bojovali, abychom mohli žít v pokoji a míru a položili za nás svůj život.

Nemuselo být samozřejmostí, že rozdělení republiky mezi Českem a Slovenskem proběhlo v klidu, na rozdíl od jiných států. Stačí si vzpomenout na občanskou válku v Jugoslávii. Všichni víme, že vztahy mezi Čechy a Slováky jsou vynikající, protože máme mnoho společného.

Naší země se dotkly dvě totality – fašistická a hlavně komunistická, která trvala 40 let a měla velký vliv na naši zemi. Bohu díky, že žijeme 28 let ve svobodě a nemusíme se bát vyslovit svůj názor, můžeme v klidu vyznávat svou víru, cestovat do zahraničí a vůbec si toho nevážíme. Na Boha lidé zapomněli nebo ho nepotřebují, protože se máme moc dobře.

Velkým nebezpečím pro náš národ je krátkodobá paměť. Pokud zapomeneme na minulost a nevezme si z ní poučení, budeme si

ji muset zopakovat. Konají se volby do parlamentu, prezidentské volby, do krajů, do senátu a do obcí, kdy můžeme rozhodovat o své budoucnosti, jakým směrem se bude ubírat naše země. Je škoda, když lidé o tom moc nepřemýšlí a mnohdy jsou vůči situaci v zemi lhostejní a naštvaní, a proto raději nejdou k volbám. Zapomínají, že dávají možnost rozhodovat o budoucnosti své a svých dětí a vnuků někomu jinému. Je křesťanskou povinností podle nauky církve se podílet na dobru své země, a tím je účast na volbách. Volit ty kandidáty, kteří by dobře reprezentovali nás. Pokud tyto skutečnosti podceníme, bude to mít dopad i na další generace.

Budme vděční, v jaké zemi žijeme. Máme krásnou přírodu, bohaté dějiny, mnoho krásných míst, mnoho osobností u nás vyrostlo. Ty jsou uznávány ve světě. Také máme mnoho českých světců a ochránců v nebi, kteří se za nás přimlouvají.

Vše, co máme, to není automatické, ale je to Boží dar.

Naše republika slaví sté narozeniny, co jí může popřát? Už něco má za sebou, ale ještě před sebou, jak věci dobré, tak i zlé. Naší zemi bych popřál, aby byla stále krásná, byli na ni hrdí lidé, kteří v ní žijí. Jaký dárek jí dáme? Každý z nás ji můžeme obdarovat dobrým a poctivým životem a tím, že budeme chránit to, co je u nás krásné, a budeme usilovat o to, aby pravda a láska zvítězily nad lží a nenávistí, jak je to na prezidentské standartě.

Děkujeme za Boží ochranu pro naši zemi a nezapomínejme prosit Boha o šťastnou budoucnost pro český národ. Svatý Václave, nedej zahynouti nám i budoucím.

P. Tomáš Caha, farář

Zázraky se přece dějí aneb Bohem zachráněný legionář z 1. světové války

V neděli 11. 11. 2018 jsme si připomínali 100 let od konce 1. světové války. Většina z nás se o ní učila v hodinách dějepisu, ale vůbec nemáme tušení o tom, co lidé ve válce prožívali. Není samozřejmé, že žijeme v míru a v bezpečí. Bohužel jsou země, kde lidé žijí ve válce, jsou pronásledováni a musí utíkat ze svých domovů.

V souvislosti s výročním ukončením 1. světové války bych se s vámi podělil o svědectví mého dědečka pana Václava Jelečka, který bojoval ve válce a byl Bohem zachráněn a mohl se vrátit domů. Můj dědeček Václav byl i se svým mladším bratrem Janem ve svých 25 letech v roce 1914 povolán na vojnu a odvelen na východní frontu do války. Nejdříve patřil k rakousko-uherskému jezdeckému. Ke konci války se přidal k československým legionářům v Rusku, kde onemocněl tyfem.

Jeho spolubojovníci z vedlejší vesnice ho opustili v domnění, že už je mrtev. Vzali mu všechny peníze a jídlo, které měl u sebe. On však nebyl schopen jim dát najevo, že je stále živý. Ve smrtelné agonii prosil Boha o záchranu a dal mu slib, že když se vrátí zpět domů do Výčap (okr. Třebíč), nechá na poděkování a na Boží počest vystavět tři dřevěné kříže, které umístí na všechny tři příjezdové cesty do jeho rodné vesnice. A stalo se tak. Bůh ho zachránil. Zanedlouho ho naši

ruští obyvatelé z nedaleké vesnice a postarali se o něj. Poté, co se uzdravil, se vydal na cestu domů. Přešel přes celé Rusko až do Vladivostoku, odtam se vydal přes Japonsko lodí kolem Indonésie a Indie k Suezskému průplavu. Přes něj se dostal do Středozevního moře. Poté už ho čekala pouť přes nově utvořenou poválečnou Evropu.

Po sedmi letech po svém odchodu v roce 1921 se vrátil zpět do Výčap, jeho vlastní rodina ho nepoznala. Přišel do rodného domu na dvůr, kde se ho jeho rodiče zeptali: „Pane, co si přejete?“ On odpověděl: „Já jsem váš syn Václav.“ Rodiče považovali oba syny za mrtvé.

Po návratu domů se svými mladšími bratry vyrobil tři mohutné kříže z dubového dřeva (vysoké kolem 8–10 metrů) a nechal je vztyčit na příjezdových cestách do vesnice. Dva kříže stojí na těchto místech dodnes, jeden se musel vyměnit za kamenný kříž. Dědeček se oženil ve 45 letech a vzal si o 20 let mladší ženu a měli spolu čtyři děti. Moje mamka se narodila v pořadí třetí a narodili se jí tři synové, všichni se stali kněží. Tento životní příběh vnímám jako Boží řízení, nevěřím na náhody.

P. Tomáš Caha, farář

Oprava varhan v kostele sv. Anny

Od září do listopadu 2018 probíhala v našem kostele generální oprava varhan. Na doporučení otce Ondřeje a po schválení biskupstvím brněnským byla vybrána rodinná varhanářská firma Stehlíkových z Rohatce.

Pan Richard s varhanářskou praxí delší než 30 let je nejen odborníkem ve svém řemesle, ale také výborným varhaníkem v hodonínské farnosti. Před několika lety s ním začal pracovat syn Karel, který je již ve varhanářství jako ryba ve vodě, a později dcera Lenka.

Již při prvním seznámení s našimi varhanami byli Stehlíkovi nadšeni z dochovaných původních prvků varhan a z autentického zvuku, který bořetické varhany mají. Menší nadšení však vzbudilo hlubší prozkoumání stavu varhan, které byly značně napadeny červotočem, mnohé prvky varhan byly velmi opotřebované, zanešené, ztyřelé. Přesto se na práci těšili a první týden v září se dali do díla. Poznali jsme to hned při první bohoslužbě, kdy síla roztoku na hubení červotoče omámila nejednoho příchozího. Ale práce pokračovaly zdárně a bez problémů dále. Nakonec se vše podařilo ještě o týden dřív a na slavnost Krista Krále náš varhaník Petr Machač mohl varhany naplno rozeznít.

Poděkování patří nejen rodině Stehlíkových za výborně a profesionálně odvedenou práci, za jejich vstřícný a přátelský přístup, ale také paní Marii Kuchyňkové, která jim pravidelně kostel otevírala. Hlavní díky však patří všem dárcům, včetně Obce Bořetice a Jihomoravského kraje, kteří na opravu varhan přispěli. Bez finanční pomoci by tento krásný historický nástroj dlouho nepřežil. Částka za opravu činila 330 000 Kč.

Střípky z historie:

Rok 1901: varhany v Bořeticích podle zápisu, který se dodnes dochoval na principálové píšťalnici, postavil Matěj Strmiska, varhanář z Uh. Hradiště. Práci zaštiťoval Josef Hauke, známý varhanář z Uh. Hradiště, u kterého se Strmiska vyučil. Náklady na zhotovení činily 1 840 zl., čili 3 080 korun. Obnos 1 700 zl. daroval J. J. panující kníže Jan II. z Liechtensteinu.

Rok 1907: varhany čistil František Imrich, jehož zápis se uvnitř nástroje také zachoval.

Rok 1958: zápis: „Zaměstnanci brněnského Dřevopodniku oznamují, že provedli generální opravu.“ Titíž varhanáři zanechali pro budoucí generace ve varhanách ještě jeden vzkaz, tentokrát však dobře ukrytý ve spodní straně píšťalnice. Stojí tam toto: „L. P. 1958 čistili a ladili chlapani z Brna-Bohunic, t.č. ještě varhanáři M. Zadák, J. Haase, V. Holčapek. *Nastávají doby zlé – zřizují se JZD. Letos jsou tam všichni.*“

Rok 1981: varhany opravoval pan Miroslav Heger z Hořovic u Klattov a jeho syn. Napsal, že varhany nebyly přes 40 let čistěny, a že je tedy čistil, opravoval a ladil.

Rok 1990: firma Doubek a syn provedla opravu varhan a rozšíření rejstříku v hodnotě 10 tis. Kč.

Lenka Kuchyňková

Mikuláš vybídl děti k pomoci Nikhilovi

Jako každý rok i letos se na bořetické děti přišel podívat svatý Mikuláš se svými anděly. Letos trochu netradičně avizoval předem, že bude od dětí potřebovat pomoc. A tak se už několik týdnů v hodinách náboženství a výtvarné výchovy na základní škole malovaly zvláštní pohlednice, o kterých do poslední chvíle nikdo netušil, k čemu budou Mikulášovi dobré. Až při návštěvě Mikuláše v kostele se vše vysvětlilo. Malované pohlednice dětí budou po celou dobu adventní vystavené k prodeji v kostele a výtěžek bude použit na nový společný projekt dětí z farností Bořetice, Kobylí a Vrbičky, které se v rámci projektu Adopce na dálku rozhodly

pomoci indickému chlapci Nikhilovi k získání pravidelné stravy a vzdělání. Podrobné informace o našem novém indickém kamarádovi najdete na webu farnosti www.bokovka.info, ale my už teď máme radost z toho, že bořetické děti si umí nejen připravit krásné básničky a písničky, které Mikulášovi předvedly, ale že umí udělat i pořádný dobrý skutek. My, dospělí, se k nim přidejme tím, že si nějakou tu pohlednici koupíme a pomůžeme tak dětem v jejich dobrém díle. Za každý dar na adopci předem děkujeme.

Veronika Nováková

ZE SPORTU

Celtic míří za postupem...

...jak jsem již psal v minulém čísle. Do nové sezony vyhlásilo vedení za cíl pro A mužstvo postup do okresního přeboru. Do této soutěže mužstvo historicky patří a také tomu odpovídá zázemí klubu i finanční podpora od obce a podnikatelů.

Nyní po podzimní části soutěže se mužstvo mužů TJ Sokol Bořetice (Celtic) nachází na 1. místě tabulky III. třídy okresní soutěže s bilancí 12 výher, 1 remíza, 1 prohra. Vzhledem k tomu že cca 3,5 roku nazpět to vypadalo, že se v Bořeticích fotbal nebude hrát, je to jistě potěšitelná zpráva. Až na zápas ve Velkých Bílovicích, které jsou na 2. místě tabulky, který jsme prohráli 4 : 3, šlapalo mužstvo jako dobře promazaný stroj a předvádělo výborné výkony, jak na domácím trávníku, tak na hřištích soupeřů.

Minipřípravka turnaj Hrušky – vítězný pokřik, foto L. Gloza

Mladší přípravka – zápas Bořetice vs. Velké Pavlovice, foto L. Gloza

Pozitivní je, že mužstvo je složeno až asi na dvě výjimky z domácích hráčů. Během podzimu se projevilo, že kostra mužstva spolu hraje již delší dobu. Trenér hráče také již zná a ví, co od koho čekat (ten měl včera oslavu, tak vydrží jen 30 minut, ale stihne dát 3 góly, druhý hráč byl včera moc střízlivý, tak mu to asi nepůjde, další hráč 2 dny čistil česnek, tak bude unavený atd.).

Kromě výborných výkonů všech hráčů je třeba vyzvednout zejména výkony mladých – Ondry Kocourka, Jakuba Pazderky a Daniela Langa. Na čele tabulky máme náskok 2 body, což je dost ošemetné. Nyní se na nás každý soupeř nachystá jako na vedoucí tým soutěže. Avšak věřím, že mužstvo na jarní část dobře potrénuje a na jaře dotáhne soutěž do vítězného konce. Postupem by se splnilo přání všech fanoušků.

Výsledky zápasů

Pouzdřany : Bořetice	0 : 5
Bořetice : Přítluky	2 : 1
Klobouky : Bořetice	2 : 3
Bořetice : Vrbice	5 : 3
Krumvíř B : Bořetice	1 : 1
Bořetice : Kobylí	4 : 0
FAK Břeclav : Bořetice	2 : 4
Bořetice : Charvatská N. Ves. B	3 : 0
V. Pavlovice/Starovičky : Bořetice	1 : 3
Bořetice : Lanžhot B	4 : 0
Šitbořice : Bořetice	1 : 2
Bořetice : Týnec	8 : 0
V. Bílovice B : Bořetice	4 : 3
Bořetice : Pouzdřany	7 : 0

Tabulka

	Záp.	Výhra	Remíza	Prohra	Skóre	Body
1. Bořetice	14	12	1	1	54 : 15	37
2. Velké Bílovice B	14	11	2	1	53 : 25	35
3. Krumvíř B	14	10	1	3	45 : 17	31
4. Týnec	14	9	0	5	37 : 29	27
5. V. Pavlovice/Starovičky	14	8	2	4	32 : 17	26
6. Šitbořice	14	7	0	7	37 : 24	21
7. Vrbice	14	5	3	6	25 : 25	18
8. Kobylí	14	5	3	6	27 : 48	18
9. Charvatská Nová Ves	14	4	2	8	31 : 37	14
10. Klobouky	14	3	4	7	23 : 33	13
11. FAK Břeclav	14	2	5	7	28 : 38	11
12. Pouzdřany	14	3	2	9	20 : 57	11
13. Přítluky	14	1	5	8	20 : 38	8
14. Lanžhot B	14	1	4	9	11 : 40	7

Mládež

Kromě mužstva mužů máme v TJ Sokol Bořetice ještě mužstvo minipřípravky, mladší a starší přípravky. Tato mužstva hrají jako spojená družstva s Vrbicí okresní soutěž přípravek. S přípravou na podzimní část sezony jsme začali v půli srpna. Začátkem září jsme hráli první zápas.

Děti odehrály osm mistrovských utkání. Hlavně mladší příprava a minipříprava podávaly výborné výkony. Pokud budou takto pokračovat, bude problém tu talentované děti časem udržet. U starších byly výkony jako na houpačce, jednou vyhráli, pak 2krát prohráli a tak dokola. Je třeba říci, že pokud by družstva přípravek nebyla spojena s Vrbicí, byl by problém udělat samostatná mužstva pouze z bořetických dětí. Možné je spojovat pouze vždy jen dvě mužstva a nyní je spojování družstev mládeže velmi časté. V budoucnu se dá očekávat i spojená mužstva mužů.

Po skončení podzimní části sezony jsme přihlásili mladší přípravku na halovou ligu do Žabčic. Minipříprava bude hrát turnaje pořádané na okrese Břeclav a Hodonín. Starší přípravce se pokusíme domluvit nějaké turnaje. Nyní trénuje minipříprava 2krát týdně v Bořeticích (úterý a čtvrtek v 17 hod – noví zájemci jsou vítáni) a mladší a starší příprava trénuje v tělocvičně v Kobylí a ve Velkých Pavlovicích. Celkově se dá říct, že děti sportují s malými přestávkami celý rok.

Z mimosportovní činnosti jsme se snažili hlavně dobře udržovat sportovní areál. Hřiště jsme zvertikutovali. Nechali jsme si udělat plán hnojení a ten jsme dodržovali. Opravili jsme a natřeli fotbalové střídačky. Zakoupili novou tabuli s nápisem CELTIC BO-

ŘETICE. Dále jsme zakoupili nové sítě do branek, jelikož staré již byly děravé. Opravili jsme dveře na venkovní WC, ty staré již byly v havarijním stavu a obtížně se zavíraly. Dále je třeba poděkovat Vaškovi Mazůrkovi, který nám nové dveře natřel a také natřel část zábradlí za fotbalovými brankami.

Závěrem chci poděkovat všem hráčům za výbornou reprezentaci TJ Sokol a všem fanouškům a podnikatelům za podporu.

Luděk Gloza, předseda TJ Sokol Bořetice

Starší příprava, foto L. Gloza

Tenisový klub TK Bořetice 2012, z.s., – činnost klubu, podzim 2018

Podzimní část tenisové sezóny je v podstatě příprava na novou sezónu. Jelikož nemáme vlastní halu, tenisté a členové našeho oddílu jezdí trénovat do sousedních hal (ve Velkých Pavlovicích, Kurdějově, Dubňanech a Rakvicích). Tenisových turnajů bude příští rok s největší pravděpodobností stejně jako letos, proto je nutné se dobře připravit.

Příští rok máme také zájem o obnovení letní tenisové akademie pro naši mládež ve spolupráci s naším družebním oddílem ze Šternberka. Letos se bohužel akademie neuskutečnila z časových důvodů.

V mimosportovní činnosti se nám žádnou dotaci letos nepodařilo získat, i když bylo požádáno na Jihomoravském kraji na zřízení tenisové zdi na tenisových kurtech. Ale nevádí, pokusíme se ji získat v příštím roce.

Pravděpodobné termíny tenisových turnajů v roce 2019

26. 1. 2019	Družební turnaj ve Šternberku
5. 7. 2019	Letní turnaj mistrů
13. 7. 2019	BIG HEAD Open
20. 7. 2019	Družební turnaj v Bořeticích

Za tenisový klub Milan Herůfek

www.facebook.com/obecbořetice

POZVÁNKA na ŽEHNÁNÍ MLADÉHO VÍNA,

které se uskuteční

v pátek 28. prosince 2018 v 16 hodin v KULTURNÍM DOMĚ V BOŘETICÍCH.

Hudební doprovod zajistí cimbálová muzika Lašár z Velkých Pavlovic, ženský pěvecký sbor z Bořetic a mužský pěvecký soubor Svodničan.

Vinaře prosíme o vzorky vína, hospodyňky o pomazánky.

Všichni jste srdečně zváni.

POZVÁNKA NA HASIČSKÝ PLES

Vážení příznivci kvalitní zábavy,
Sbor dobrovolných hasičů Bořetice Vás srdečně zve na první ples v sezoně.

Přijďte oprášit Vaše taneční kreace za hudebního doprovodu legendárních THE TEACHERS, posedět u skvěle zásobeného baru či vyhrát něco pěkného v bohaté tombole.

KDY: 19. ledna 2019 od 20.00 hod
KDE: kulturní dům Bořetice

Těšíme se na Vás!
Vaši hasiči

Pozvánka na ples Kravihorské republiky

Vinaři a přátelé Kravihorské republiky z Bořetic zvou všechny přátele dobré zábavy a vína na tradiční ples, **který se v roce 2019 uskuteční 23. února.**

K tanci a poslechu hraje Tůfaranka ze Šakvic, je připravena bohatá tombola a občerstvení.

Součástí plesu je každoroční ochutnávka vín našich vinařů s neomezenou konzumací.

Začátek plesu je ve 20 hodin.

Ve 21 hodin nastupuje vláda a prezidenti ke krátkém veřejnému zasedání.

Křesťanská folková kapela SRDCE ze Šakvic
vás zve na svůj tradiční vánoční koncert

Srdcem

v neděli 23.12. v 17:00
v kostele sv. Anny v Bořeticích

Host: Deo Gratias z Bořetic

VSTUPNÉ DĚROVOLNĚ
PO KONCERTĚ SI MŮŽETE ZAKOUPIT
NOVÉ CD **Srdcem**
2015

www.srdcezeby.com

Obec Bořetice
pořádá

pro všechny nadšené hráče
deskových her

Mistrovství Bořetic v Osadnících z Katanu

sobota 26. ledna 2019, od 14.00 hod.
Kulturní dům Bořetice

Deskohraní

pro všechny bez omezení věku

kategorie: dospělí, děti do 14 let

Startovné 50Kč

4. ročník

Přihlášky: huslikova@tiscali.cz
Informace: www.bořetice.cz

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2019

Každá koruna
pomáhá

Vrbice: v sobotu 5. ledna
Kobylí: v sobotu 5. ledna
Bořetice: v neděli 6. ledna

Děkujeme za vřdné přijetí
našich koledníků
i za každý váš dar...

www.wbokovka.info

www.trikravalovasbirka.cz

KLUB PRO MAMINKY S MALÝMI DĚTMI

Bořetické klubko

HORNÍ TŘÍDA NA NOVÉ ŠKOLE
KAŽDÉ ÚTERÝ A ČTVRTEK 15-17 HOD
BORETICKEKLUBKO@SEZNAM.CZ, 720 567 025

Nábytek na míru

Kopecný

BOŘETICE

Zabývám se výrobou nábytku na míru. Vyrábím vše od kuchyní, kancelářského nábytku, vestavných skříní, až po konferenční stoly.

Tel.: 774 289 738

e-mail: pkopeckykopec@seznam.cz

Natankujte min.30L paliva **V-Power** na čerpacích stanicích **Shell Hustopeče a Bořetice** a dostanete **zimní kapalinu do ostřikovače 3L -20C°** v hodnotě **kč 99,- zdarma**.

Nebo, bez nutnosti tankování, získáte tuto **Zimní kapalinu pouze za 99-50 = Kč 49,-**. Dále tento poukaz můžete využít na odběr **PB plyn.láhev 10Kg pouze za 389-50 = Kč 339,-**. Poukazy stačí vystřihnout a předat při placení obsluze, která je pak odečte z ceny. Slevy se nesčítají. Poukazy uplatněte opakovaně a máte **kč 300,-**.

OKNA

Jiří Vlček

GROUP

WWW.V-GROUP.CZ

od roku 2003

DVEŘE

akční nízké ceny

Den Braven

illbruck

i3

Zelená úsporám

tel.: 724 059 111
www.v-group.cz

OKNA - DVEŘE SÍŤE - ŽALUZIE
bez kompromisů

GROUP

Bořetice – plán akcí na rok 2019

Datum	Název akce	Místo konání	Čas	Pořadatel
6. 1. 2018	Tříkrálová sbírka	obec Bořetice	po mši	farnost Bořetice
19. 1. 2019	Hasičský ples	KD Bořetice	20.00	SDH Bořetice
2. 2. 2019	Krojový ples	KD Bořetice	20.00	chasa Bořetice (krojovaní)
17. 2. 2019	Dětský maškarní ples	KD Bořetice	14.30	TJ Sokol Bořetice
9. 3. 2018	Bořetická uzlovačka	KD Bořetice		SDH Bořetice
23. 2. 2019	Reprezentační ples SSR KH	KD Bořetice	20.00	Svobodná spolková republika Kraví hora
14. 4. 2019	Hodnocení – degustace vín	KD Bořetice		Svobodná spolková republika Kraví hora
21. 4. 2019	Velikonoční výstava vín	KD Bořetice	9.00	Svobodná spolková republika Kraví hora
28. 4. 2019	Pálení čarodějnic	sólo u KD + hřiště TJ Sokol	15.00	obec Bořetice, kulturní komise
25.–26. 5. 2019	Den otevřených sklepů	sklepy Kraví hora	11.00	Svobodná spolková republika Kraví hora
1. 6. 2019	Den dětí	hřiště TJ Sokol	15.00	obec Bořetice, kulturní komise
16. 6. 2019	Školní akademie	KD Bořetice	15.00	ZŠ a MŠ Bořetice
22. 6. 2019	Fotbalový turnaj O pohár starosty	hřiště TJ Sokol	14.00	TJ Sokol Bořetice
5. 7. 2019	Letní turnaj mistrů – tenis	tenis. hřiště	8.00	tenisový klub
13. 7. 2019	Tenisový turnaj BIG HEAD OPEN	tenis. hřiště	8.00	tenisový klub
20. 7. 2019	Tenisový družební turnaj	tenis. hřiště	8.00	tenisový klub
28. 7. 2019	Pouť ke sv. Anně	park u kostela	10.00	farnost Bořetice
2. 8. 2019	Ruční stavění hodové máje	sólo u KD	17.00	krojovaná chasa
3. 8. 2019	Předhodové zpívání pod májů	sólo u KD	20.00	mužský soubor Svodničan a kulturní komise
4.–6. 8. 2019	Tradiční krojové hody	sólo u KD		krojovaná chasa
12. 10. 2019	19. ročník běhu za bořetickým burčákem a běh Bořeticemi	start sólo u KD	14.00	kulturní komise, SDH Bořetice a SSR KH
1. 11. 2019	Lampiónový průvod	sólo u KD	17.00	obec Bořetice, kulturní komise a SDH Bořetice
2. 11. 2019	Putování za mladým vínem	sklepy Kraví hora	11.00	Svobodná spolková republika Kraví hora
1. 12. 2019	Setkání se seniory	KD Bořetice	15.00	obec Bořetice, kulturní komise
7. 12. 2019	Vánoční jarmark	sólo u KD	13.00	obec Bořetice, kulturní komise
8. 12. 2019	Mikuláš v kostele	kostel sv. Anny	15.00	farnost Bořetice
22. 12. 2019	Adventní koncert Krok do Vánoc	kostel sv. Anny	17.00	farnost Bořetice
27. 12. 2019	Žehnání mladého vína	KD Bořetice	16.00	obec Bořetice, kulturní komise a SSR KH

Změny termínů a časů vyhrazeny. Veškeré aktuální informace naleznete na www.boretice.cz/kulturni-akce.

Silvestrovská

Oldřich Damborský (1998)

Měknu v mrazu bobule šípkového keře,
havrani nalétávají nad rozoraným polem,
dáváš mi polibek a šeptáš něco o důvěře,
naše hádky pod nebeské schody zametem.

A pak schod po schodu budeme stoupat výš,
povídat si o verších, filmech a černém psu,
v mém náručí bezpečně najdeš drátěnou skrýš
a já tvůj smutek na bedrech slonoviny ponesu.

Na posledním schodu najdeme černé a bílé slony,
jež levitují s námi radostí v dobrém rozmaru,
řekla jsi: Rok uběhl jako stádo splašených koní,
teď navlékej duhové dny jako šňůru korálů...

Poděkování všem

Táborníci z Kdousova tímto děkují všem občanům
Bořetic i firmám, kteří jim v roce 2018 přispěli starým
papírem při akci

„Sbíráme starý papír pro tábor Kdousov“.

Celkem se uskutečnilo šest těchto sběrových odpolední.

Získané finanční prostředky byly použity
na nákup odměn a melounů

či jako úhrada vstupného na bazén pro děti
na táboře Kdousov 2018.

Doufám, že nám zachováte přízeň i starý papír
pro následující rok 2019.

Za organizátory ještě jednou děkuje Lenka Bukovská

Stárci, stárky a bořecká chasa

Vás srdečně zvou na

krojový ples,

který se koná 2. února 2019 ve 20:00

v kulturním domě v Bořeticích.

Ples bude zahájen předtančením Moravské besedy,

k tanci a poslechu bude hrát DH Sokolka.

Také se můžete těšit na bohatou tombolu.

Vstupné 100 Kč, tetičky čuhačky 50 Kč.

Krojování mají vstup zdarma.

Fotogalerie

Stavění máje, foto J. Šauer

Stavění máje, foto J. Šauer

Stavění máje, foto J. Šauer

Vítání nových občánků – Žofie Horáčková

Vítání nových občánků – Adina Glozová

Vítání nových občánků – Anna Šťavíková

Fotogalerie

Vítání nových občánků – Eliáš Pregrt

Vítání nových občánků – Ema Žovliaková

Vítání nových občánků – Ema Hudáčková

Vítání nových občánků – Emily Pantůčková

Mladí hasiči v nových softshellových bundách pořízených z dotace obce

Kravihorská socha Svobody, foto R. Stohanzl

Fotogalerie

Babí léto na zahradě MŠ

Běh za bořetickým hrozdem

Divadélko „V zoologické zahradě“

Odměna pro všechny sportovce

Pečení štrúdlu

Příprava těsta na bublaninu

Výukový program dopravní hrátky

Žáci 5. třídy ve školním roce 2018/2019

Slavnostní předávání Slabikáře

Výlet lodí

Výlet lodí

Výlet na Monte Capanne

Bořetické listy č. 3/2018

Vychází nepravidelně. Vydává Obec Bořetice, IČO: 283037. Registrováno MK ČR E 11 764.

Redakční rada: František Petrásek, Ing. Lenka Bukovská, Mgr. Ivana Machačová, Lenka Grúzová, Václav Petrásek, Ing. Kateřina Michnová, Ing. Lucie Dufková, DiS., Ing. Jiří Michna
Příspěvky a náměty posílejte na e-mail: webbořetice@seznam.cz. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky krátit.

Výtisk zdarma. Neprošlo jazykovou úpravou.
Grafická úprava: Mirek Chudík. Tisk: Graweb s.r.o.